

ΔΕΛΤΙΟ ΘΥΕΛΛΗΣ

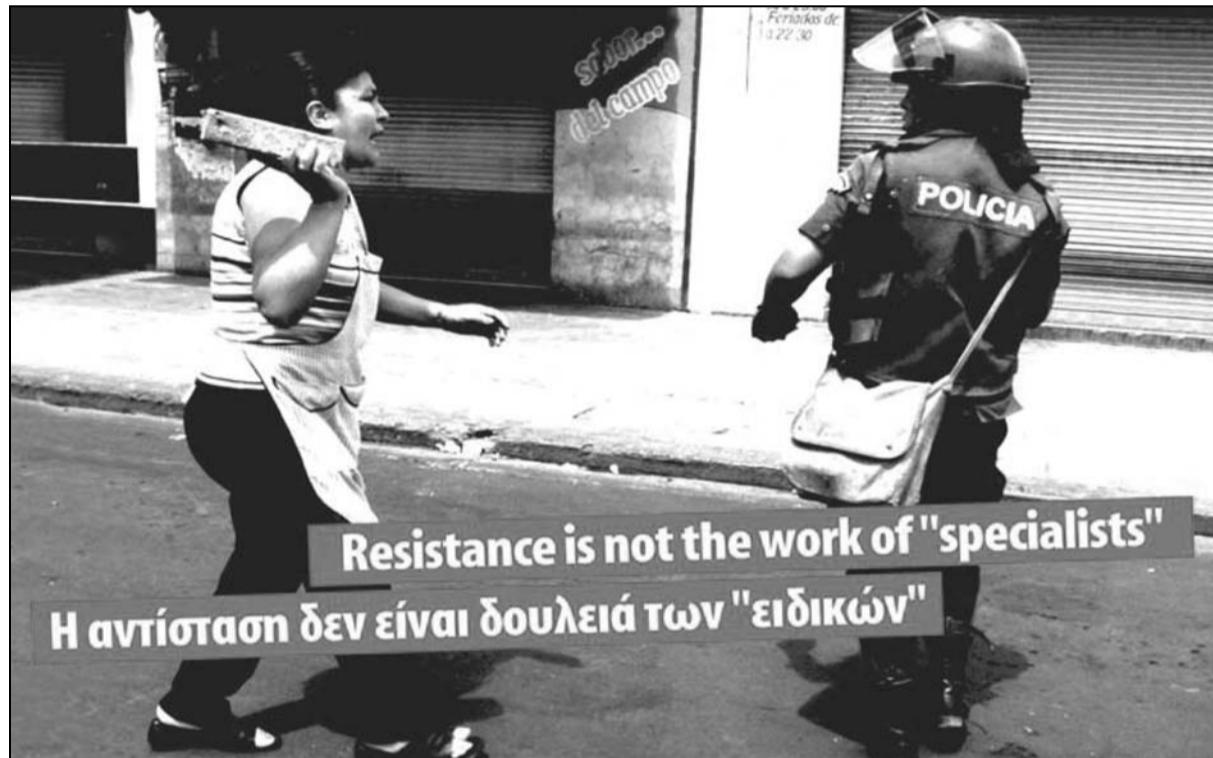
ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΤΥΟΥ ΓΙΑ ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ', ΤΕΥΧΟΣ 39/19, ΙΟΥΝΙΟΣ 2014, ΤΙΜΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ 1 ΕΥΡΩ

ΝΑ ΜΗ ΓΙΝΕΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΦΥΛΑΚΗ...

Tο νέο νομοσχέδιο για τις φυλακές, που περιγράφαμε αναλυτικά στο προηγούμενο «Δ.Θ.», έχει εισαχθεί στη Βουλή προς ψήφιση από το Θερινό Τμήμα. Πρόκειται για υπόδειγμα σωφρονιστικής βαρβαρότητας και πολιτικής τρομοκρατίας: πτέρυγες απομόνωσης για τους πολιτικούς και τους ανυπότακτους κρατούμενους, δραστική περιστολή των αδειών εξόδου, άνοδος των ορίων της εκτιόμενης ποινής για τους ισοβίτες «τρομοκράτες», θέσμιση της εισαγγελικής αυθαιρεσίας, επιβράβευση του χαφιδισμού, τοποθέτηση ένοπλων αστυνομικών στην εσωτερική φύλαξη κ.λπ. Ο στόχος ολοφάνερος: ψυχική και φυσική εξόντωση των πολιτικών κρατουμένων, κατατρομοκράτηση των υπόλοιπων, μίνυμα σε όσους μπορεί να βρεθούν στη φυλακή όπτι θα ζήσουν σε ένα πραγματικό κολαστήριο. Οι άρχοντες δεν αρκούνται στις αποθήκες ψυχών, με τον αφόρητο συνωστισμό και την παντελή έλλειψη κάθε υγιεινής και περίθαλψης. Προγραμματίζουν το μετασχηματισμό του «σωφρονισμού» από μηχανισμό τιμωρίας και χειραγώησης σε μέσο εξόντωσης της ανυπακοής – όπως πάντα, ξεκινώντας από τις δυναμικές μειοψηφίες, για να περιλάβουν όταν χρειαστεί την πλειονότητα.

Το «δίκαιο του εχθρού» είναι εδώ! Στις φυλακές οικοδομείται αυτό που ήδη συμβαίνει στα κέντρα κράτησης μεταναστών και προσφύγων, τα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης: η απόλυτη εξαίρεση δικαιωμάτων, η πλήρης απαγόρωση της ανθρώπινης ζωής και αξιοπρέπειας. Και αυτό, χωρίς καμία διάθεση κινδυνολογίας, δεν αποτελεί ακροδεξιά εκτροπή. Είναι τα πρώτα κεφάλαια του πολιτικού σχεδίου του νεοφιλελεύθερου καπιταλιστικού ολοκληρωτισμού για τη διαχείριση του κοινωνικού φόβου, για τη συγκρότηση ενός συλλογικού φαντασιακού που επιβεβαιώνει την ασφάλεια του στην προσκόλληση στον κρατικό αυταρχισμό, που θεωρεί προνόμιο του την παντελή έλλειψη



δικαιωμάτων των πιο αδύνατων.

Το έχουμε ξαναπεί, αλλά επιμένουμε: Δεν ζούμε στο σκοτάδι, ούτε έχει επικρατήσει ο ζόφος. Και αντιστάσεις υπάρχουν και αγώνες γίνονται και ατελείς αλλά ελπιδοφόρες πολιτικές διεργασίες συντελούνται (είναι σημαντικό ότι ζούμε σε μια χώρα που η Αριστερά, παρ' όλους τους μετεωρισμούς της, είναι πρώτο κόμμα) και η κοινωνική οργή περισσεύει. Ωστόσο, η ευκαιρία απέχει από τον κίνδυνο τόσο όσο μπορούν να καταλάβουν με τη δράση τους είτε τα ανατρεπτικά υποκείμενα είτε οι πλέον αντιδραστικές καθεστωτικές δυνάμεις. Με άλλα λόγια, όσο το κενό που διευρύνουν η κρίση και η κοινωνική πόλωση δεν το καλύπτουν με εξωστρέφεια, ελπίδα και αποτελεσματικότητα οι δυνάμεις της Αριστεράς και του κινήματος θα το φράζουν οι δυνάμεις του συστήματος με σιδηρού βραχίονα το «βαθύ κράτος» και τους φασίστες.

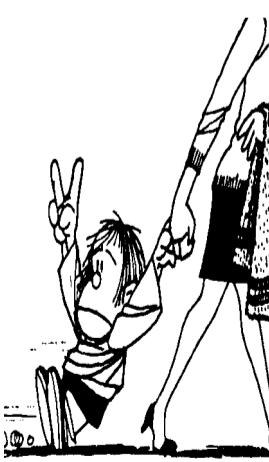
Η κρίση/επίθεση εξοργίζει αλλά και απογοητεύει, ενώνει αλλά και διαιρεί, χειραφετεί αλλά και χειραγωγεί. Η φορά του κοινωνικού εκκρεμούς εξαρ-

τάται σε μεγάλο βαθμό από την παρέμβαση των ανταγωνιστικών υποκειμένων – ανατρεπτικών ή αντεπαναστατικών. Με αυτή την έννοια, στόχος μας δεν αρκεί να είναι η κινητοποίηση των δικών μας δυνάμεων (καθόλου αμελητέο βεβαίως κι αυτό στους καιρούς που ζούμε), αλλά η ενεργοποίηση των αδιάφορων. Ας μην ξεχνάμε ότι η μεγάλη δύναμη της εξουσίας είναι η αδιαφορία των πολλών. Μόνο όταν αυτοί ξεσηκώνονται η εξουσία βρίσκει πραγματικά τον μπελά της...

Ηδη έχουν ξεκινήσει κινητοποιήσεις (αποχές συσσιτίου και απεργίες πείνας) σε πολλές φυλακές της χώρας και γίνονται διαδηλώσεις αλληλεγγύης σε αρκετές πόλεις. Όμως, ο αγώνας κατά του φασιστικού νομοσχεδίου δεν μπορεί να αποτελεί υπόθεση, εκτός των ίδιων των κρατουμένων, μόνο του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού χώρου και ενός μικρού τμήματος της κινηματικής άκρας Αριστεράς. Το ζήτημα αυτό, όπως και τα κέντρα κράτησης μεταναστών, όπου και εκεί γίνονται απεργίες πείνας και εξεγέρσεις, πρέπει να αποκτήσουν προτε-

ραιότητα για όλη την Αριστερά. Δεν αρκούν η καταγγελία και η καταψήφιση του νομοσχεδίου. Ιδιαίτερα ο ΣΥΡΙΖΑ οφείλει να καλέσει σε διαδηλώσεις και άλλες κινητοποιήσεις, καθώς, εκτός των άλλων, αυτό το νομοσχέδιο αποτελεί την πλέον κραυγάλεα αναίρεση της δημοκρατίας, την αποκρουστικότερη μορφή εξαίρεσης δικαιωμάτων.

Είμαστε βέβαιοι: Ή θα αναμετρηθούμε με το νεοφιλελεύθερο καπιταλιστικό ολοκληρωτισμό σε όλα τα πεδία, από τα μνημόνια, τις απολύσεις και τη λεηλασία των κοινών αγαθών μέχρι τις φυλακές, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τους πολιτικούς κρατουμένους, ή θα κατακερματιστούμε στο «επιμέρους» και θα πελαγοδρομούμε στο «γενικό». Καλώς ή κακώς, δεν έχουμε άλλη λύση: Αποφασιστικότητα χωρίς σεχταρισμούς, εξωστρέφεια χωρίς έκπτωση αρχών, ενότητα με προωθητικότητα, πείσμα χωρίς ξεροκεφαλιά, ιδεολογική οριοθέτηση χωρίς ιδεοληπτικούς αποκλεισμούς, συνάντηση στο δρόμο για να βρουν δρόμο τα απελευθερωτικά προτάγματα...



Μετά τις εκλογές...

Ασταθείς ισορροπίες

Για τα αποτελέσματα των δημοτικών, περιφερειακών και ευρωπαϊκών εκλογών έχουν ειπωθεί και γραφτεί πολλά (ορισμένα εξαιρετικά ενδιαφέροντα), οπότε θα περιοριστώ σε ορισμένα συνοπτικά συμπεράσματα:

1) Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι σαφώς πρώτο κόμμα σε επίπεδο επικράτειας, σταθεροποιώντας το ποσοστό του των εκλογών του 2012. Δείχνει όμως ότι το 35 ή το 40%, που φαίνοταν επιτεύξιμος στόχος το προπέρσιν καλοκαίρι για τις επόμενες εκλογές, είναι πολύ δύσκολη υπόθεση. Παράλληλα, τα πενήχρα αποτελέσματα ιδιαίτερα σε ορισμένες περιφέρειες δείχνουν, πέρα από τοπικές ιδιαίτερότητες και την αντοχή των μηχανισμών του «παλιού δικομματισμού», τη μικρή κοινωνική γείωση του ΣΥΡΙΖΑ, πράγμα εξάλλου που φαίνεται και στις εκλογές σε μεγάλα συνδικάτα, επιστημονικούς συλλόγους και πανεπιστήμια. Εν πάσῃ περιπτώσει, όντας σταθερά πρώτος στους εργαζόμενους, τους ανέργους και τις νεαρές ηλικίες, ο ΣΥΡΙΖΑ έχει εμφανείς δυνατότητες να αυξήσει την επιρροή του στους «από κάτω» κατά αρκετές ποσοστιαίες μονάδες, ενώ αντίθετα στο πεδίο των πολιτικοκοινοβουλευτικών συμμαχιών, εφόσον επιμένει στην εφαρμογή ενός φιλολαϊκού προγράμματος, είναι σχεδόν «ανάδελφος».

2) Η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ/Ελιά υπέστησαν, ιδιαίτερα στις ευρωεκλογές, την Περιφέρεια Αττικής και το Δήμο Αθηνας, σοβαρή πήττα. Αποτελούν πλέον κυβέρνηση μειοψηφίας, μακράν την αντιδημοφιλέστερη από τη Μεταπολίτευση, με μικρή συνοχή και συνεχή πτώση της ήδη πολύ μειωμένης επιρροής τους. Ωστόσο, δεν συνετρίβησαν, πολλά δε μάλλον δεν κατέρρευσαν. Διατηρούν την πλήρη υποστήριξη του διεθνούς παράδοτα, του εγχώριου κεφαλαίου και των μεγάλων ΜΜΕ, διαθέτοντας πολύ μεγαλύτερη δεξαμενή πολιτικών συμμαχιών από τον ΣΥΡΙΖΑ, ικανή ακόμα και να τους εξασφαλίσει εκλογή Προέδρου της Δημοκρατίας την άνοιξη του 2015. Το ανησυχητικότερο όμως είναι ότι αξιοποιούν καλύτερα από τον ΣΥΡΙΖΑ την ταξική και ιδεολογικοπολιτική πόλωση που διαπερνά την ελληνική κοινωνία, διαχειρίζομενοι αποτελεσματικότερα τα αντανακλαστικά φόβου απ' ότι κάνει με τα προτάγματα ελπίδας η Αριστερά. Έτσι, επαναπατρίζουν σημαντικό τμήμα των αγανακτισμένων μεσοτραμάτων των δύο πρώτων μνημονιακών χρόνων, τα οποία ναι μεν επλήγησαν από τα μέτρα αλλά δεν συνετρίβησαν και ήδη έχουν σταθεροποιηθεί, ενώ, παράλληλα, το συντριπτικό φαντασιακό τους τους κάνει όλο και εχθρικότερους στην «περιπέτεια» του ΣΥΡΙΖΑ.

3) Η Χρυσή Αυγή αύξησε σοβαρά την επιρροή της σε όλα τα επίπεδα, ενισχύοντας τη γείωσή

της σε κρίσιμες περιοχές και τη συγκρότηση ενός τύπου ψηφοφόρου-οπαδού ανοιχτά και επιθετικά φασίστα. Δεν είμαι σίγουρος αν δεν είχαν υπάρξει οι διώξεις εναντίον της πόσο υψηλότερα θα ήταν τα ποσοστά της (ούτως ή άλλως, ανίκα σε αυτούς που πιστεύουν ότι οι διώξεις έπρεπε να γίνουν για να περιοριστεί η ανοιχτή δολοφονική δράση της). Όμως, πιστεύω ακράδαντα ότι στις επερχόμενες εξελίξεις η Χ.Α. θα έχει αναβαθμισμένο ρόλο είτε ως «λόμπι» πίεσης και «παρακράτος» για ακόμα δεξιότερες λύσεις απέναντι στο ενδεχόμενο ανόδου της Αριστεράς στην πολιτική εξουσία είτε, ακόμα χειρότερα, ως πολιτικός εταίρος των καθεστωτικών δυνάμεων σε περίπτωση αδυναμίας σχηματισμού κυβέρνησης Αριστεράς ή αποτυχίας και ανατροπής μιας τέτοιας κυβέρνησης.

4) Αναμφίβολα την τελευταία διετία το κοινωνικό κίνημα σε όλες τις εκφάνσεις του, εκτός ευάριθμων εξαιρέσεων, βρίσκεται σε ύφεση, πρόγμα που φαίνεται ότι θα συνεχιστεί – ευτυχώς βέβαια η ταξική πάλη είναι απρόβλεπτη και ουδόλως ευθύγραμμη. Τούτο οφείλεται σε πολλούς λόγους που ζέρουμε και μάλλον σε κάποιους ακόμα που αγνοούμε. Νομίζω, πάντως, ότι η απογοήτευση από τους μεγάλους αγώνες που δεν νίκησαν της περιόδου 2010-2012, σε συνδυασμό με την απόλυτη αδιαλλαξία και τα συνεχή σοκ των κυβερνώντων, η οδυνηρή καθημερινότητα και η ογκούμενη ανασφάλεια εκατομμυρίων ανθρώπων, καθώς και η αδυναμία (άλλοτε σκόπιμη, άλλοτε όχι) του κινήματος, ιδιαίτερα του συνδικαλιστικού, της Αριστεράς, αλλά και όλων των ανατρεπτικών χώρων να δώσουμε απτά και αποτελεσματικά δείγματα οργάνωσης της αντίστασης και να εμπνεύσουμε πλατιά τμήματα των «από κάτω» αποτελούντων συμμαχών από τους λόγους αυτής της ύφεσης.

Ο γιαλός είναι κάπως στραβός, αλλά σίγουρα κι εμείς αρμενίζουμε στραβά

Δεν ανήκω σε αυτούς που πιστεύουν ότι ο «λαός» ή η «εργατική τάξη» αποτελούν δυνάμει επαναστατικό υποκείμενο που δεν απελευθερώνει την ανατρεπτική του διάθεση επειδή δεν υπάρχει επαναστατική ηγεσία

πλόγω του ρεφορμισμού και των προδοσιών (αληθή και τα δύο) μεγάλων τμημάτων της υπαρκτής Αριστεράς. Σε τελική ανάλυση, οι κυριαρχούμενοι διακατέχονται από την ιδεολογία των κυρίαρχων, τις φοβίες, τον εγωισμό, τις ιδιοτέλειες, την επιβολή και την εξουσιομανία, τις μικρότητες και τους ρόλους (ιεραρχικούς, έμφυλους, εθνοφυλετικούς κ.λ.) που συγκροτούν, νομιμοποιούν και αναπαράγουν αυτή την ιδεολογία. Αυτή η κανονικότητα διαρρηγνύεται μόνο κατ' εξαρεσιν μέσα από το μεγάλο σχολείο της Πράξης, που, όπως όλα τα σχολεία, χρειάζεται ίδεες, αλλά είναι η πράξη και μόνο αυτή που χειραφετεί και απελευθερώνει. Προφανάς, βέβαια, δεν ανίκα και σε εκείνους που θέλουν να «διορίσουν άλλο λαό», εξομοιώνοντας έτσι τις ευθύνες του αρχηγού του κόμματος με το μέλος και του εργάτη με τον τραπεζίτη, καλλιεργώντας κατ' αυτό τον τρόπο την αμπελοφιλοσοφία και την ακινησία.

Έκανα το προηγούμενο σχόλιο γιατί υποστηρίζω το εξής: Ως καταπιεσμένοι δεν μπορούμε να περιμένουμε ή να ζητάμε από κανέναν να αλλάξει τη ζωή μας ερήμην μας ή, έστω, υπό το «δημοκρατικό έλεγχό» μας και, παράλληλα, ως δρόντα υποκείμενα δεν μπορούμε να περιμένουμε να «ωριμάσει η κοινωνία» για να αγωνιστούμε να αλλάξουν τα πράγματα. Όσο οδυνηρή κι αν είναι η ισχύς της φράσης του Μάνες Σπέρμπερ ότι «την επανάσταση την κάνουν αυτοί που αγαπούν με πάθος το δίκαιο κι εκείνη με τη σειρά της ευοδώνει τα όνειρα όσων αγαπούν με πάθος την εξουσία», αυτός δεν είναι λόγος να παρατηρούμε απαθείς ή με μνησικακά όσους διεκδικούν να αλλάξουν τα πράγματα (προφανάς χωρίς επανάσταση...) ούτε να τους επιτρέψουμε, στο όνομά μας, να ικανοποίησουν το πάθος τους για την εξουσία.

Με βάση, λοιπόν, αυτά τα γενικά και απλοϊκά, κάποιες επισημάνσεις για την Αριστερά και το κίνημα:

1) Ο ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να είναι η μαζικότερη και αριστερότερη (κοινοβουλευτική) Αριστερά της Ευρώπης, αλλά η πορεία του προοιωνίζεται σκοτεινές εξελίξεις. Μακριά από μας η αλαζονεία της μοναδικής αλήθειας και της δωρεάν καθαρής στρατηγικής που καλούμε άλλους να την υλοποιήσουν. Ωστόσο, κάποια πράγματα για τα οποία είμαστε βέβαιοι οφείλουμε να τα επισημάνουμε. Ο πρόεδρος του κόμματος και το περιβάλλον του έχουν αυτονομηθεί με αποτέλεσμα, αφενός, την αποδιάρθρωση της, ούτως ή άλλως, προβληματικής λειτουργίας των οργανώσεων και την απογοήτευση των πιο ριζοσπα-

και πολιτικά επίδικα



στικών μελών και, αφετέρου, τη διολίσθηση σε όλο και πιο συντρητικές θέσεις στις συμμαχίες, την «επικοινωνία», την οικονομία, τα εθνικά κ.ο.κ. Τα καραγκοζιλίκια με τη Σουλεϊμάν, τον Καρυπίδη και τον Βουδούρη, τα απαράδεκτα με τη «Νέα Ελλάδα» και τους... επιφανείς επικοινωνιολόγους, οι ασχήμιες με τον Μαρινάκη και οι κολοτούμπες με τον Μελισσανίδη κ.λπ. εκτός του ότι δείχνουν ανυπόφορη έλλειψη αρχών φανερώνουν και περιορισμένες πολιτικές ικανότητες, που βεβαίως είναι αδύνατο να αντισταθμίζονται από την ευστροφία και τη δημοφιλία του Αλέξη Τσίπρα. Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι «καταδικασμένος» να προχωρά προς τα αριστερά. Κανένα στρογγύλεμα της πολιτικής του δεν θα αυξήσει την επιρροή του, αντίθετα θα τον κάνει πιο ευάλωτο απέναντι στο καθεστώς Ικραυγάζουν οι ενάντιες δυνάμεις για την ανάγκη να αποκτήσει «πολιτικές συμμαχίες» – με τους δικούς τους και θα αποπροσανατολίσει ακόμα περισσότερο τους πραγματικούς συμμάχους του, τους φτωχούς και τους ανθρώπους που θέλουν να αλλάξουν τα πράγματα. Σε ότι αφορά την υπόλοιπη Αριστερά, το ΚΚΕ διάγει την πλέον σεχταριστική και ταυτόχρονα καθεστωτική φάση του, χωρίς να φαίνεται πιθανότητα απεγκλωβισμού ενός τμήματός του. Αντίθετα, σε ικανά τμήματα της άκρας Αριστεράς (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, Κίνηση των 1000 κ.λπ.) υπάρχουν διεργασίες που,

παρά τις γνωστές αγκυλώσεις και ρουτίνες, δείχνουν να γίνεται τουλάχιστον αντιληπτή η ανάγκη του ενιαίου μετώπου απέναντι στην καπιταλιστική επίθεση και την άνοδο του φασισμού, καθώς και να αρχίζει η συζήτηση για την κυβέρνηση της Αριστεράς.
 2) Τα κοινωνικά κινήματα, στελεχωμένα από μέλη της Αριστεράς που προαναφέρουμε (ήπλη ΚΚΕ), αγωνιστές και αγωνίστριες του αναρχικού/αντεξουσιαστικού χώρου και πολλούς ανένταχτους άντρες και κυρίως γυναίκες, αντιμετωπίζουν όλα τα προβλήματα της περιόδου (κυβερνητική αδιαλλαξία, κρατική καταστολή, έλλειψη διαθεσιμότητας και ανάθεση, ποικίλοι σεχταρισμοί κ.λπ.), κατορθώνουν ωστόσο να διατηρούν σε μεγάλο βαθμό τη συνοχή και τη μαχητικότητά τους, διερύνοντας μάλιστα σε πολλές περιπτώσεις τα πεδία παρέμβασής τους. Εκείνο που νομίζω ότι καθυστερεῖ, ενώ είναι το πιο επείγον, είναι ο συντονισμός τους κατά θέμα και περιοχή, καθώς και η συσπείρωση του ευρύτερου δυναμικού τους σε ενωτικές μαχητικές αντιφασιστικές πρωτοβουλίες.
 3) Το Δίκτυο για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα, ενώ τις προηγούμενες δεκαετίες κατόρθωσε να πρωτοστατήσει σε μεγάλα και μακρόβια κινήματα (κατά της κρατικής καταστολής, του εθνικισμού, του ρατσισμού, του φασισμού, της παγκοσμιοποίησης, διεθνιστικής αλληλεγγύης και υποστήριξης των πολιτικών κρατουμένων), λειτουργώντας ως «έ-

φυρά» μεταξύ Αριστεράς και αναρχικών – όχι χωρίς εντάσεις – και εισάγοντας στο κίνημα μια προωθητική ισορροπία αρχών και αποτελεσματικότητας, βιώνει την τελευταία περίοδο τους οδυνηρούς μετεωρισμούς των καιρών μας. Συγκροτημένο ως θεματική παρεμβασιακή συλλογικότητα, αν και ιδεολογικά συνεκτικό, διαχέεται πολιτικά και κατακερματίζεται οργανωτικά. Δεν αρκούν, κατά τη γνώμη μου, η σημαντική προσφορά του στο μεταναστευτικό-προσφυγικό, το αντιφασιστικό ή τους πολιτικούς κρατουμένους, ούτε ο αναντικατάστατος ρόλος του στη δημιουργία και, κυρίως, τη διαπρήση κοινοτήτων αγώνα (στέκια, σχολεία μεταναστών-ριών, συλλογικές κουζίνες κ.λπ.). Χρειαζόμαστε κάτι περισσότερο, ριζικά διαφορετικό, που να συνδέει συγκεκριμένα το «μικρό» με το «μεγάλο», που να μπορεί να υποδεχτεί νέο κόσμο και να συστηματοποιεί την αλληλεπίδραση του «πολιτικού» με το «κοινωνικό». Χρειαζόμαστε, με άλλα λόγια, μια συλλογικότητα που, από τη σκοπιά του διεθνιστικού αντικαπιταλισμού και του ελευθεριακού κομμουνισμού, θα προσπαθεί να ωθήσει την Αριστερά (ή την περιφέρεια της ρήξης με το σύστημα και τους χώρους του ευρύτερου κινήματος στη συνείδηση της ανάγκης του συντονισμού χωρίς αποκλεισμούς και της απαλλαγής, σήμερα και όχι αύριο, από τη μνημονιακή βαρβαρότητα.

Νίκος Γιαννόπουλος

ΟΠΟΥΣ



Πιο ανοιχτά, πιο ριζοσπαστικά με τον ΣΥΡΙΖΑ για την ανατροπή

Μέτα από μια εξαιρετικά δύσκολη τριπλή εκλογική μάχη και μια νίκη που δεν γράφει μόνο ιστορία, αλλά κρατάει ενεργό το σχέδιο της ανατροπής από καλύτερες ακόμα θέσεις, έρχεται η στιγμή του σύντομου αναγκαίου αναστοχασμού, της κριτικής, της αυτοκριτικής και της επικαιροποίησης των απαντήσεων στα κρίσιμα ερωτήματα της επόμενης περιόδου.

Τέτοιες στιγμές ο διάλογος σε ένα δημοκρατικό κόμμα δεν αποτελεί πολυτέλεια, στοιχείο κρίσης και εσωστρέφειας ή αμφισβήτηση της ηγεσίας, αλλά υποχρέωση. Τα στελέχη ειδικά ενός κόμματος της Αριστεράς, πέρα από την υποχρέωση τους —που συχνά ξεχνάνε— να μην μιλάνε την ώρα της μάχης, έχουν και την υποχρέωση να μιλάνε τις κρίσιμες ώρες και ως μια τέτοια προσπάθεια πρέπει να εκληφθεί το γνωστό πια «κείμενο των 53» που επιχείρησε να συμβάλει στην αποτίμηση των αποτελεσμάτων, κυρίως με το άγχος για το από δω και πέρα. Θεωρώντας το κείμενο αυτό, αλλά και την απόφαση της Κεντρικής Επιτροπής ως δεδομένα, στο παρόν σημείωμα δεν θα ασχοληθώ παραπάνω με την αποτίμηση.

Aν στο πλαίσιο αυτού του αναστοχασμού προσπαθούσαμε να διαλέξουμε ένα ερώτημα, ως αυτό που η απάντησή του θα κρίνει την τακτική μας το επόμενο διάστημα, τότε μάλλον αυτό θα ήταν το αν ο ΣΥΡΙΖΑ έχει πιάσει ταβάνι και αν μπορούμε μόνοι μας να φτάσουμε στην κυβέρνηση της Αριστεράς. Μία εκτίμηση που προεξοφλεί πως ο ΣΥΡΙΖΑ από μόνος του δεν μπορεί να υπερβεί το επίπεδο του 30%, πέρα από την έλλειψη αυτοπεοίθησης που αναπαράγει, μας οδηγεί με έναν μάλλον σχηματικό τρόπο στην αναγκαστική επιλογή συμμάχων, μεταξύ των υπαρκτών πολιτικών σχηματισμών, από τους

οποίους κιόλας θα κριθεί και η επιτυχία του σχεδίου μας. Κάπως έτσι εκκινεί μία συζήτηση περί μετατόπισης της γραμμής μας, είτε προς την Κεντροαριστερά, είτε προς τον πατριωτικό χώρο, αναζητώντας και την αύξηση της επιρροής μας και τη συγκρότηση συμμαχιών. Έτσι όμως δημιουργείται ένας πραγματικός κίνδυνος αλλοίωσης του στόγματος που μας έφερε ως εδώ και αποσταθεροποίησης του κόσμου που ήδη πίστεψε και αγωνίστηκε για την κυβέρνηση της Αριστεράς.

Εξάλλου σύμφωνα με τα αποτελέσματα των ευρωεκλογών διαρροές που είχαμε προς το Ποτάμι μάλλον παραπάνω οφείλονται στην απώλεια από το λόγο μας ενός εναλλακτισμού που απευθύνεται σε πιο απολιτική νεανικά ακροατηρία, παρά στην έλλειψη ανοιγμάτων στην κεντροαριστερά, ακριβώς με τον ίδιο τρόπο που και οι νεοναζί καταφέρνουν να εκφράσουν ένα ριζοσπαστικό και λουόμπεν πολλές φορές αντισυστηματισμό, που δεν θα ερχόταν όμως προς τα εμάς στην βάση ενός πιο πατριωτικού λόγου.

Χωρίς να παραγνωρίζουμε τα συστηματικά σχέδια περί ανασυγκρότησης της Κεντροαριστεράς, οφείλουμε να μη μεταμορφώσουμε εμείς οι ίδιοι τα ανυπόληπτα κεντροαριστερά μορφώματα και τα χρεωκοπιμένα στελέχη του Μηνημονίου σε ρυθμιστές της επιτυχίας του δικού μας σχεδίου.

Ισχυρίζομαι λοιπόν πως η απάντηση που οφείλουμε να δώσουμε είναι πως μπορούμε μόνοι μας, αλλά θέλουμε κι άλλους μαζί μας, μιας και αγωνίζόμαστε να φέρουμε σε πέρας ένα μεγάλο σχέδιο μετασχηματισμού της κοινωνίας για το οποίο η ευρύτατη ηγεμονία αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση.

Χρειάζεται δηλαδή με αυτοπεοίθηση να ξεδιπλώσουμε ένα σχέδιο, με βάση την

γραμμή που χαράζαμε στο συνέδριό μας, προσπαθώντας να χτίσουμε εκείνες τις κοινωνικές συμμαχίες που θα το κάνουν ηγεμονικό και ταυτόχρονα να ενισχύσουμε τις αντιστάσεις και την πίεση στο κοινωνικό επίπεδο τόσο που θα απομονώνουν και θα απονομιμοποιούν την κυβέρνηση, χωρίς να απορίπτουμε στη βάση του δικού μας σχεδίου και τις όποιες συμμαχίες, συνέργειες ή πρωτοβουλίες κοινής δράσης που θα φέρνουν την ανατροπή πιο κοντά. Με μια τέτοια αντίληψη και χωρίς να παραγνωρίζουμε την σημασία της, οφείλουμε να αντιμετωπίσουμε την εκλογή του Προέδρου της Δημοκρατίας, ως δηλαδή την κατά βάση κοινωνική ευκαιρία για την απαλλαγή από την μηνυματική λιτότητα και τη δυνατότητα για την μεγάλη αλλαγή μέσω των εκλογών και όχι ως ένα μονοσήμαντο αγώνα δρόμου στο εσωτερικό του κοινοβουλίου για την εξασφάλιση των 121.

Μια τέτοια λογική κοινωνικής και πολιτικής αντεπίθεσης του σχεδίου «κυβέρνηση της Αριστεράς» οφείλει να μη μένει όμως μόνο στην αρνητική εκφώνηση για την ανάγκη να τους διώξουμε, αλλά με βάση την προγραμματική μας πρόταση να εμπνέει και να κινητοποιεί, να πείθει δηλαδή τα κοινωνικά υποκείμενα τα οποία κατά προτεραιότητα μας ενδιαφέρουν πως έχουν άμεσο συμφέρον να πάρουν την υπόθεση της ανατροπής στα χέρια τους.

Μια τέτοια προγραμματική πρόταση οφείλει να δεσμεύεται αλλά και να δημιουργεί μέτωπα πάλης στη βάση των αναγκών και των δικαιωμάτων, οφείλει να ιεραρχεί προτεραιότητες και να συνθέτει την εικόνα ενός ολότελα διαφορετικού αύριο για το οποίο αγωνίζόμαστε.

Η εξειδίκευση μιας τέτοιας ριζοσπαστικής προγραμματικής πρότασης και η δημοκρατική διαδικασία διαβούλευσης της μέσα στην κοινωνία μπορεί και πρέπει να χτίσει την πλατιά συμμαχία που θα κάνει την κυβέρνηση της Αριστεράς πραγματικότητα και και θα της δώσει μέλλον, μπορεί και πρέπει να δημιουργήσει έναν πλατύ και παρεμβατικό ΣΥΡΙΖΑ ανοιχτό στην κοινωνία και δημοκρατικό στη λειτουργία του.

Μόνος τρόπος για να επιτευχθεί ένα τέτοιο σχέδιο είναι τα ίδια τα μέλη και τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ να το πιστέψουν και να το πάρουν στα χέρια τους, δημιουργώντας ένα πραγματικό κοινωνικό και πολιτικό ρεύμα ανατροπής.

Τάσος Κορωνάκης

«Δελτίο Θυέλλης»

Περιοδική έκδοση
του Δικτύου για τα Πολιτικά
και Κοινωνικά Δικαιώματα

Υπεύθυνος:
Θεοδωρής Φέστας

Βόλος: Ιωλκού 33,
τηλ.: 24210-30336
Θεσσαλονίκη:

Ερμού 23 & Ελ. Βενιζέλου,
τηλ./φαξ: 2310-265 346

Αθήνα:
Τσαμαδού 13,
τηλ.: 210-38 13 928
φαξ: 210-38 40 390
e-mail: diktio@diktio.org,
<http://diktio.org>



ΒΙΟΜΕ: Η αυτοδιαχείριση δεν είναι ουτοπία!

Oι τελευταίες εξελίξεις με τη θρασύτατη δικαστική προσφυγή για ανάληψη της διοίκησης της BIOME από την επανεμφανισθείσα πρώην εργοδοσία, με στόχο να πετάξει τους εργαζόμενους έξω από το εργοστάσιο και να το οδηγήσει σε πτώχευση, δείχνουν ότι η αυτοδιαχείριση ενοχλεί και προκαλεί... Καθώς διαψεύστηκαν όλες οι «Κασσάνδρες» που προφήτευαν την αποτυχία της προσπάθειας των εργατών της BIOME να λειτουργή-

Γιατί, τέλος, συγκρούεται με ένα μοντέλο συνδικαλισμού και πολιτικής που, ακόμη και όταν διεκδικεί, μας ενσωματώνει απλώς, με καλύτερους ή χειρότερους όρους, στις κατεστημένες δομές.

Γ' αυτό, από την άλλη, το εγχείρημα της BIOME έχει μεγάλη απήχηση μέσα και έξω από τη χώρα και έχει στηριχθεί από ένα ευρύ κίνημα αλληλεγγύης. Το μήνυμα των εργατών της BIOME ότι η επιβίωση σε αυτές τις δύσκολες συνθήκες δεν σημαίνει αναγκαστι-

κριτήριο τις κοινωνικές ανάγκες και όχι το κέρδος των λίγων. Το να περάσουν τα εργοστάσια στους εργάτες είναι η αναγκαία απάντηση στην καταστροφή που βιώνουμε κάθε μέρα, η μοναδική απάντηση στην ανεργία. Παράλληλα είναι ένας δρόμος που ρίχνει τα τείχη των συντεχνιακών περιχαρακώσεων και των διαιρέσεων των εργαζομένων, αφού μπορεί να κινητοποιήσει και να συνενώσει όλο το «περιπτό» για το κεφάλαιο εργατικό δυναμικό, από τους νεολαίους της επισφά-



σουν το εργοστάσιο οι ίδιοι στη βάση της εργατικής αυτοδιεύθυνσης και της άμεσης δημοκρατίας, και το εργοστάσιο δχι μόνο λειτουργεί και τα προϊόντα του κυκλοφορούν σε δλη τη χώρα, αλλά έχει αρχίσει να ριζώνει και να εδραιώνεται κοινωνικά, ο κίνδυνος για την εργοδοσία και τις δυνάμεις του συστήματος είναι να αναδειχθεί πλέον ο δρόμος της BIOME σε μια βιώσιμη, εναλλακτική και ανταγωνιστική προς τις κυρίαρχες οικονομικές σχέσεις προοπτική. Γ' αυτό επιλέγεται αυτή η στιγμή για αντεπίθεση της εργοδοσίας και δρομολόγηση κατασταλτικών μεθοδεύσεων.

Ότι κι αν κάνουν, ωστόσο, το «παράδειγμα» BIOME έχει δεῖξει ήδη ότι μέσα (και ενάντια) στην κυρίαρχη καταθλιπτική εικόνα της κοινωνικής εκχέρσωσης έχουν αρχίσει να φυτρώνουν, και στο δύσκολο χώρο της βιομηχανικής παραγωγής πια, και να βγάζουν καρπούς τα λουλούδια της συνεργασίας, της αλληλεγγύης και της άμεσης δημοκρατίας. Αυτό είναι που ενοχλεί και προκαλεί, και μάλιστα όχι μόνο τα αφεντικά και το κράτος αλλά και δυνάμεις του γραφειοκρατικού καθεστωτικού και κομματικού συνδικαλισμού. Γιατί είναι ένας δρόμος ανταγωνιστικός προς τις υπάρχουσες σχέσεις εκμετάλλευσης, ανισότητας και ιεραρχίας. Γιατί αμφισβητεί το «ιερό δικαίωμα» της ιδιοκτησίας και της διεύθυνσης. Γιατί αρνείται, επίσης, την κρατική διαχείριση των αναγκών και των ζωών μας.

κά παραίτηση και ανάθεση, αλλά ότι μπορούμε να αντιμετωπίσουμε την κρίση, την επίθεση των αφεντικών και των κυβερνήσεών τους στηριζόμενοι στα δικά μας πόδια, της τάξης μας και της κοινωνίας, στη δική μας συνεργατική ισχύ, είναι ένα μήνυμα που αφορά ολόκληρη την εργατική τάξη και την κοινωνία που δοκιμάζονται από τις απολύσεις, τη φτώχεια και την κατεδάφιση των κοινωνικών δομών.

Είναι, επίσης, ένα μήνυμα αγωνιστικό, για την τόσο αναγκαία σήμερα υπέρβαση των ορίων των γραφειοκρατικών συνδικαλιστικών δομών και της επετειακής, συμβολικής, κατακερματισμένης και συντεχνιακής συνδικαλιστικής δράσης, για μια αναγέννηση του εργατικού κινήματος με συλλογικές και αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες και μορφές αυτοοργάνωσης της βάσης των εργαζομένων και οριζόντιου μαχητικού συντονισμού τους, με κέντρο και αποφασιστικό όργανο τη γενική συνέλευση.

Το εγχείρημα της BIOME θέτει άμεσα επί τάπητος ως απάντηση στην κρίση και στην επίθεση του κεφαλαίου και του κράτους, όχι μια επιστροφή στην προηγούμενη κατάσταση, σε μια πιο «ομαλή» και πιο «δίκαιη» αναπαραγωγή των συνθηκών εκμετάλλευσης, όχι το να «περισώσουμε» δι, μπορούμε, αλλά να ανοίξουμε παράθυρα προς μια διαφορετική οργάνωση της παραγωγής και κατανομής με

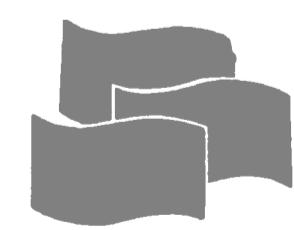
λειας μέχρι τους εργαζόμενους στις βιομηχανικές ζώνες, από τους ανέργους μέχρι τους μετανάστες, για την επιβίωση, τη δημιουργία και την ελευθερία μέσω μιας άλλης αλληλεγγύας και συνεργατικής οικονομίας.

Το ιστορικό αυτό «στοίχημα» είναι ανοιχτό και η προοπτική του θα εξαρτηθεί από την ενεργή συμβολή δύον μας και τη διαρκή προσπάθεια «κοινωνικοποίησης» αυτού του παραδείγματος, με το να γίνει υπόθεση όλο και περισσότερων σωματείων, εργατικών συλλογικοτήτων, συνελεύσεων γειτονιάς, δομών αλληλεγγύης, δύο περισσότερων εργαζομένων και ανέργων. Η απόδειξη στην πράξη ότι προσπάθειες όπως της BIOME μπορούν να υπάρξουν και να λειτουργήσουν προς όφελος τόσο των μελών τους όσο και της κοινωνίας θα είναι μια νίκη που μπορεί να λειτουργήσει πολλαπλασιαστικά για την εξάπλωση και την ενδυνάμωση του παραδείγματος της αυτοδιαχείρισης.

Έτσι αυτό το πρώτο βήμα μπορεί να γίνει εφαλτήριο για να πάρουν συνολικά, και συλλογικά, οι δημιουργοί του πλούτου την παραγωγή και ολόκληρη τη ζωή στα χέρια τους.

Κώστας Χαριτάκης
Μέλος Σ.Ε.ΒΙΟΜΕ και Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης (Αθήνας) στη BIOME

εργασιακά



«άσε τη μάνα μου, ρε!»...

...ούρλιαζε ο γιος της Άννας στα παρατεταγμένα μπροστά στο υπουργείο Οικονομικών ΜΑΤ, κι έβαζε το σώμα του ανάμεσά τους για να την προστατεύσει. Ενστικτωδώς εκείνη τον έσπρωχνε να απομακρυνθεί από το πεδίο της σύγκρουσης για να τον προστατεύσει από μεριά της. Η Αμαλία, η μικρότερη κόρη της Φωτεινής, έκλαιγε ενώ την τραβογολούσαν τα ΜΑΤ. Η μάνα της χτυπόταν με τους «παλικάρδες» και ταυτόχρονα της φώναζε να φύγει να μην τη χτυπήσουν.

Αυτές είναι οι γυναίκες της Καραγιώργη Σερβίας. Τις παρακολουθώντας πάνω από έξι μήνες τώρα. Τις τελευταίες 44 μέρες από την «κατασκήνωση» τους/μας στο πεζοδρόμιο του υπουργείου.

Παρακολουθώ τις αλλαγές στο βλέμμα τους. Όταν τις πρωτογάρισα ο αγώνας τους βρισκόταν σε μια δύσκολη φάση. Είχαν μείνει λίγες όσες συνέχιζαν να πιστεύουν στην ευδόνωση του αγώνα τους. Επρεπε κατ' αρχάς να στηριχτούν οι ίδιες, να δοθεί και η υλική δυνατότητα προκειμένου να αυξηθεί η παρουσία των υπολοίπων, όσο και να επικοινωνθεί εκ νέου και με άλλους τρόπους η πολύμηνη παρουσία τους στο δρόμο.

Το βλέμμα τους δεν είχε ποτέ φόβο. Ορισμένες στιγμές γινόταν σκοτεινό από στενοχώρια. Και από το βάρος όσων επωμίστηκαν αυτούς τους εννιά μήνες. Να μας ξελασπώσουν, να καθαρίσουν για εμάς.

Έχουμε κλάψει πολλές φορές και συνεχίζουμε να κλαίμε εύκολα και χωρίς ντροπή. Ξαλαφρώνεις από την ένταση. Στην «κατασκήνωση», άλλωστε, υπάρχει πάντα μια αγκαλιά που ανοίγει για να σε παρηγορίσει και να σου ξαναδώσει κουράγιο.

Και μετά είναι τα γέλια. Αυτά τα κακαριστά και μέχρι δακρύων γέλια. Οταν ξεκινά η συζήτηση για το ποια θα είναι η επόμενη παρέμβαση, η μια κόβει και η άλλη ράβει, διανθίζοντας βέβαια τις προτάσεις της η καθεμία με εύστοχους σχολιασμούς που προκαλούν εκρήξεις θυμηδίας.



Αυτές οι γυναίκες με δίδαξαν αποφασιστικότητα. Μου έδειξαν τι σημαίνει στην πράξη το γνωστό σε όλους «ούτε ένα βήμα πίσω». Χωρίς αδιέξοδους ηρωισμούς αλλά ούτε και εμμονικά κολλήματα σε πρακτικές. Ανοιχτές σε προτάσεις και ίδιες, δικές τους ή αλληλελέγγυων, δοκιμάζουν συνεχώς νέους τρόπους παρέμβασης σαν να επρόκειτο για νεαρά κορίτσια... Μ' έναν ενθουσιασμό φρέσκο και μια πίστη που μάλλον, όσον αφορά τουλάχιστον εμένα, έχει αντικατασταθεί από το σκεπτικισμό και σωρευμένες αρνητικές εμπειρίες.

Είναι όλες πάνω από τα σαράντα. Παντρεμένες από μικρές, με παιδιά μεγάλα πια και κάποιες και με εγγόνια. Πολλές είναι χωρισμένες εδώ και χρόνια. Επιβίωσαν τόσα χρόνια χάρη στο δυναμισμό που κρύβουν μέσα τους. Όσες γνώρισαν κατάφεραν να τα βγάλουν πέρα στις στριμωγμένες προσωπικές ιστορίες της καθεμίας.

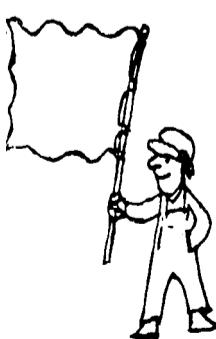
Δεν θα ήθελα να δώσω την εικόνα ότι όλα είναι ρόδινα. Ισαίσα.... Είναι πολλές οι δυσκολίες, οι αδυναμίες, όσα θα έπρεπε να έχουν γίνει και δεν έγιναν, όσα έμειναν ημιτελή. Παρ' όλα αυτά, κοιτάζοντας πίσω σε αυτούς τους έξι μήνες μετράω περισσότερα θετικά παρά αρνητικά. Και όλα οι γυναίκες αυτές τα έχουν κερδίσει με το σπαθί τους, όπως και το σεβασμό μας.

Σε αυτό το μικρό σημείωμα δεν θα ήθελα να παραλείψω και μια μικρή αναφορά σε αυτούς τους θαυμάσιους ανθρώπους των δομών κοινωνικής αλληλεγγύης. Οκτώ βδομάδες τώρα και κάθε μεσημέρι μεταφέρουν στην Καραγιώργη Σερβίας το φαγητό που έχουν ετοιμάσει για τις αγωνιζόμενες καθαρίστριες. Χωρίς βαρυγάμια, χωρίς δυσκολία, χωρίς τυμπανοκρουσίες και φώτα. Απλά και αλληλελέγγυα από καρδιάς.

Σήμερα που γράφω, 19 Ιουνίου 2014, οι αγωνιζόμενες κα-

θαρίστριες έχουν αποφασίσει να παραμείνουν αφενός στην «κατασκήνωση» της Καραγιώργη Σερβίας το καλοκαίρι, αλλά και να εγκαινιάσουν παράλληλα τη «μεγάλη πορεία των καθαριστρών» προς τις πόλεις τόσο της Αθήνας όσο και της περιφέρειας. Ο αγώνας αυτών των γυναικών πρέπει να ριζώσει και αλλού, πέρα από το κέντρο της Αθήνας και το facebook. Οι ίδιες που έχουν πέσει είναι πολλές, ευφάνταστες, ζωηρές και συνδιαστικές πολλών πραγμάτων. Σήμερα αρχίσαμε να σχεδιάζουμε όλοι/όλες μαζί τους τρόπους που θα πορευούμε αυτούς τους δύσκολους, από πολλές απόψεις, καλοκαιρινούς μήνες. Είμαι σίγουρη ότι θα προκύψουν όμορφες καταστάσεις... και κρίμα σε όποιον-α τις χάσει...

Μυρτώ Μπολώτα
Μέλος της
«Αλληλεγγύης για όλους»



Ο ασκός του Αιόλου

Αν αυτό το κείμενο δεν είχε γραφτεί την τελευταία στιγμή αλλά δυο βδομάδες πιο πριν, ως έπρεπε, θα ήταν πολύ διαφορετικό. Θα εστίαζε στην απολειτουργία και απαξίωση της βιομηχανικής και ναυπηγικής ζώνης στο Πέραμα και το Θριάσιο, στην προβληματική λειτουργία των ναυπηγείων που πληρώνουν κάποια ψίχουλα που περισσεύουν τους εργαζόμενους τους σταν έρχεται άνωθεν κάποιο κονδύλι. Θα εστίαζε στις εκβιαστικά προτεινόμενες «οικιοθελείς» αποχωρήσεις, τις διαθεσιμότητες και την εκ περιτροπής εργασία στα δυο μεγάλα χαλυβουργεία της περιοχής, όπου τα εργοστασιακά σωματεία έκαναν και κάνουν απεγνωσμένα εκκλήσεις στο υπουργείο Ανάπτυξης για να δώσει κι άλλα προνόμια στους εργοδότες τους (βλ. φθηνότερο ρεύμα για τις ενεργοβόρες βιομηχανίες). Για περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να δείτε και το ρεπορτάζ του Τέλλογλου για την τηλεόραση του ΣΚΑΙ, όπου μέλος της τωρινής διοίκησης του σωματείου, μάρτυρας κατηγορίας εναντίον συναδέλφων του απεργών, δηλώνει: «Πρέπει να φτηνύνουν το ρεύμα για να δουλέψει ο Μάνεσης, για να δουλέψω κι εγώ να πληρώσω το δικό μου ρεύμα». Και έχει το δίκιο του ο εργάτης αυτός που έχει κάνει τα δικά του συμφέροντα ένα με αυτά του αφεντικού του: Με την επερχόμενη αύξηση στα τιμολόγια οικιακής χρήσης της ΔΕΗ και τις ατομικές συμβάσεις των 580 ευρώ, σε λίγο μόνο το λογαριασμό του ρεύματος θα μπορεί να πληρώσει.

Αν αυτό το κείμενο είχε γραφτεί δυο βδομάδες πιο πριν, θα προσέγγιζε το θέμα της ναυπηγοεπισκευαστικής στο Πέραμα, το σωματείο των «Ελλήνων» που θέλει ανεξέλεγκτους τους εργολάβους να επιβάλουν τα δικά τους μεροκάματα χωρίς κανένα σεβασμό στις συλλογικές συμβάσεις, τη δράση του σωματείου, το ρόλο της Χρυσής Αυγής στη Ζώνη και την ευρύτερη περιοχή, την αυξανόμενη επίδραση του ναζισμού που πάει χέρι χέρι με το ξεπούλημα του λιμανιού στην COSCO και άλλα προφανή αλλά ανεξιχνίαστα.

Όμως το κείμενο αυτό γράφεται σήμερα, μια βδομάδα περίπου μετά την υπογραφή από το Ανώτατο Συμβούλιο Εργασίας, ένα όργανο που δρα αντ' αυτού και αποτελείται από εκπροσώπους της ΓΣΕΕ, εργοδοτικών οργανώσεων και στελέχη του υπουργείου Εργασίας (Εργοδοσίας), της απόφασης να ικανοποιηθεί το αίτημα του μεγαλοβιομήχανου Νίκου Μάνεση για ομαδικές απολύτεις στη Χαλυβουργία Ελλάδας στον Ασπρόπυργο. Μετά από τρεις μήνες «άκαρπων» διαβούλευσεων και ατέλειωτων σούρτα φέρτα στο υπουργείο, αφού προσπεράστηκε ο ύφαλος των ευρωεκλογών, το συμβούλιο αυτό, που παίζει το ρόλο της λεκάνης νερού για να πλύνουν τα χέρια τους ο υπουργός και ο πρωθυπουργός, αποφάσισε κάτι που μέχρι πριν δυο χρόνια ήταν αδιανότητο (όπως και πολλά άλλα): Κάθε αφεντικό μπορεί να προφασίζεται οτιδήποτε ως πρόβλημα και να μην τηρεί το ελάχιστο δριο των απολύτειων του 5% του συνδλού των εργαζομένων ανά μήνα, αλλά να απολύει όσους θέλει όποτε θέλει.

Τα δυο χρόνια που το εργοστάσιο στον Ασπρόπυργο υπολειτουργεί και υποστηρίζεται την πλειονότητα του προσωπικού του (εκτός από όσους κατέθεσαν ως μάρτυρες κατηγορίας στη δίκη των απεργών και τους συν αυτοίς, που έχουν και την προεδρία του σωματείου, οι οποίοι και εργάζονται με πλήρες ωράριο και με τη συλλογική σύμβαση

του 2011 που δεν καταστρατηγήθηκε λόγω της εννιάμηνης απεργίας), ο Μάνεσης θα μπορούσε να είχε ήδη απολύτεις τους σαράντα πέντε που έδιωξε προχτές με την ποσόστωση του 5%. Γιατί προτίμησε να εμπλακεί σε μια χρονοβόρα διαδικασία μετά από δυο χρόνια για να τους διώξει όλους μαζί;

Ο ένας προφανής λόγος είναι πως οι ποινές, δικαστικές και μη, που επιβάλλονται στους απεργούς της Χαλυβουργίας έχουν χαρακτήρα παραδειγματισμού και φρονηματισμού: **Οι εργαζόμενοι πρέπει να μάθουν να μη σηκώνουν το κεφάλι και, αν το κάνουν, να ξέρουν πως όποιο κεφάλι σηκώνεται θα κοπεί.** Ο δεύτερος λόγος είναι κι αυτός εξίσου προφανής για όποιον έχει ασχοληθεί λίγο με την ιστορία της απεργίας στη Χαλυβουργία: Ο ιδιοκτήτης της, προσωπικός φίλος του Σαμαρά που τον συνοδεύει στα ταξίδια του στο Κατάρ και την Κίνα, έχει επιλεγεί από το απέναντι στρατόπεδο ως αυτός που θα εισαγάγει όλες τις «καινοτομίες» στον τομέα της διάλυσης των εργασιακών δικαιωμάτων, για να τον ακολουθήσουν σύντομα και όλοι οι υπόλοιποι. Έτσι όπως αυτός ξεκίνησε την εφαρμογή του ελαστικού ωραρίου και τις περικοπές των μισθών σε μεγάλες μονάδες στον ιδιωτικό τομέα και παραδειγματικά τσάκισε την αντίσταση με τη βοήθεια των σωμάτων καταστολής του κράτους, έτσι ο ίδιος πάλι ανοίγει το χορό για τις ομαδικές ανεξέλεγκτες απολύτεις, χωρίς επαρκή στοιχεία (το εργοστάσιο στο Βόλο δουλεύει με διπλοβάρδιες με πετσοκομμένους μισθούς), βιοθώντας την κυβέρνηση να αποτελείσει ότι έχει απομείνει από τα εργασιακά δικαιώματα. Να σημειωθεί ότι μεταξύ των απολυμένων ήταν και πέντε συνδικαλιστές, καθώς και ότι δεν τηρήθηκε κανένα κοινωνικό κριτήριο, αφού απολύθηκαν γονείς παιδιών με αναπηρίες, τρίτεκνοι και άλλοι που ανήκουν σε κοινωνικά ευάλωτες ομάδες.

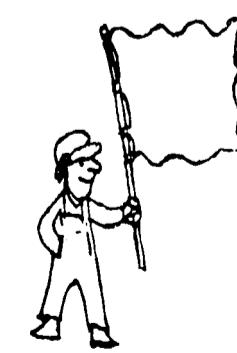


Το θέμα πήρε έκταση στα ΜΜΕ και η κυβέρνηση διά στόματος Βούλτεψη ανακοίνωσε πως οι ομαδικές απολύτεις είναι η μόνη λύση για να σωθούν οι βιομηχανίες. Ο παραλογισμός όμως δεν σταματάει εδώ. Οι λάτρεις της άμεσης ενημέρωσης έσπευσαν στον τόπο του εγκλήματος να πάρουν συνεντεύξεις. Εκεί φυσικά βρήκαν τους απεργοσπάστες, οι οποίοι δούλευαν και συνεχίζουν να δουλεύουν. Και τους πήραν συνέντευξη. Βρέθηκε λοιπόν η κυρία Καταβάτη, που πρωτοστατούσε στον αγώνα σπίλωσης της απεργίας παρέα με τους Αδωνηδες και τους Αυτιάδες σε ενημερωτικές εκπομπές και δελτία ειδήσεων, να λέει πως βρίσκονται πλέον σε απόγνωση και δεν ξέρουν τι να κάνουν. Έτσι λειτουργεί η τηλεόραση. Ποιος θυμάται μετά από δυο χρόνια ποια ήταν η Ελένη Καταβάτη, ποιος ξέρει πώς ανταμείφθηκε για τις υπηρεσίες της και έγινε προσωπάρχης και αυτή επιδίδει τώρα τις απολύτεις;

Το απόγευμα της μέρας που επιδοθήκαν οι απολύτεις οι απεργοί της Χαλυβουργίας έθαψαν στο νεκροταφείο του Παλιού Φαλήρου τον ταμία του σωματείου της απεργίας. Ήταν αυτός που είχε διαχειριστεί τα μεγάλα ποσά που είχαν έρθει από τον κόσμο στο απεργιακό ταμείο, δείχνοντας το μέγεθος και τη σπουδαιότητα της αλληλεγγύης στους κοινωνικούς αγώνες. Τους τελευταίους τρεις μήνες της ζωής του τους πέρασε σε κώμα στο νοσοκομείο. Ανασφάλιστος, καθώς είχε απολυθεί χωρίς αποζημίωση.

Από τη μια η οδύνη, από την άλλη οι επιδόσεις των απολύτειων, ήταν σαν να έκλεινε ένα κεφάλαιο στο βιβλίο της ιστορίας των αγώνων. Ας το διαβάσουμε καλά και να γράψουμε τα επόμενα.

Ρεγγίνα Ζερβού



ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝ

«Αορίστως» κρατούμενοι

Μέσα σε πέντε χρόνια – την περίοδο της κρίσης – ο τρόπος αντιμετώπισης της μετανάστευσης και των ίδιων των μεταναστών-ριών έχει αλλάξει ριζικά. Ο λόγος που παρουσιάζει τους μετανάστες-ριες ως επικίνδυνους και «παράνομους», ως «απειλή» για τη δημόσια τάξη και ασφάλεια συνεχώς εξαπλώνεται: στα ρεπορτάρια των ΜΜΕ για το κέντρο της Αθήνας, σε αφιερώματα εφημερίδων για τα σύνορα της χώρας που είναι «ξέφραγο αμπέλι», σε δηλώσεις πολιτικών του «μεσαίου» χώρου αλλά και στα καφενεία, στις πλατείες, στον καθημερινό λόγο χιλιάδων κατοίκων της χώρας.

Έτσι, οι πολιτικές που έρχονται να αντιμετωπίσουν το «πρόβλημα» φαίνεται να είναι κοινωνικά νομιμοποιημένες. Πολιτικές που στη συντριπτική τους πλειονότητα έχουν να κάνουν με τον έλεγχο και την καταστολή της μετανάστευσης: ενισχυμένη συνοριοφυλακή, δυνάμεις της Frontex, τείχος στον Έβρο, επαναπροωθήσεις στα σύνορα, καθημερινοί έλεγχοι στην πόλη, στρατόπεδα συγκέντρωσης σε όλη τη χώρα, απελάσεις. Πολιτικές που στην πραγματικότητα, περισσότερο από το να αντιμετωπίζουν οποιοδήποτε «πρόβλημα», λειτουργούν ως παραδειγματικές τιμωρίες και ως τεχνολογίες πειθάρχησης και καθυπόταξης τόσο για τους μετανάστες-ριες όσο και για τους ντόπιους, παράγοντας διαρκή φόβο και ανασφάλεια.

Πιο συγκεκριμένα τα «επίσημα» κέντρα κράτησης στην Ελλάδα είναι 15 και αυτή τη στιγμή – σύμφωνα πάντα με τις επίσημες πηγές – βρίσκονται περίπου 7.000 μετανάστες έγκλειστοι. Σε αυτά τα νούμερα, όμως, δεν περιλαμβάνονται τα δεκάδες αστυνομικά τμήματα που χρησιμοποιούνται ως κέντρα κράτησης ή οι χώροι που στήνονται *ad hoc* στα σύνορα σε περίπτωση που φτάσει εκεί μια καραβιά (π.χ. Λέρος, Πάτμος, Κρήτη). Ταυτόχρονα, την τελευταία πενταετία – την περίοδο της κρίσης – ο χρόνος κράτησης αυξάνεται διαρκώς. Ενώ για περίπου μια δεκαετία, σύμφωνα με την ισχύουσα νομοθεσία, ο χρόνος κράτησης δεν ξεπερνούσε το τρίμηνο, το 2009 το τρίμηνο γίνεται εξάμηνο, ενώ σύμφωνα με απόφαση του Σ.Τ.Ε. το 2012 ο χρόνος παραμονής στα κέντρα κράτησης δύναται να επεκταθεί έως και 12 μήνες, ώστε να «ολοκληρώνονται οι χρονοβόρες γραφειοκρατικές διαδικασίες για τις απελάσεις». Το καλοκαίρι του 2013, ένα χρόνο μετά τις μαζικές επιχειρήσεις-ακούπα του Ξένιου Δία και ενώ οι πρώτοι συλληφθέντες συμπληρώνουν το 12μηνο κράτησης, ο χρόνος κράτησης επεκτείνεται στους 18 μήνες, γεγονός που σηματοδοτείται από έντονες αντιδράσεις και εξεγέρσεις εντός των κέντρων κράτησης. Και την άνοιξη του 2014, ενώ αυτοί οι πρώτοι συλληφθέντες από το καλοκαίρι του 2012 συμπληρώνουν το 18μηνο, έρχεται η γνωμοδότηση του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και η σχετική υπουργική απόφαση που δίνει τη δυνατότητα της επ' αόριστον κράτησης.

Η κράτηση επ' αόριστον ανθρώπων που δεν έχουν διαπράξει κανένα έγκλημα ή αδίκημα πέραν του ότι πέρασαν τα σύνορα

χωρίς χαρτιά αποτελεί, ίσως, την πιο απολυτική και ακροδεξιά έκφραση του δικαιοκοπολιτικού συστήματος. Αντίστοιχα, τον Νοέμβριο του 2001 ο Τζ. Μπους είχε θεσμοθετήσει την «αόριστη κράτηση» (*indefinite detention*) των μη πολιτών που θεωρούνταν ύποπτοι για τρομοκρατικές ενέργειες. Οι «ύποπτοι», λοιπόν, αλλά και οι «χωρίς χαρτιά» δεν είναι αιχμάλωτοι πολέμου, φυλακισμένοι ή κατηγορούμενοι αλλά «αορίστως» κρατούμενοι. Αποτελούν, όπως χαρακτηριστικά γράφει ο Αγκάμπεν, αντικείμενο μιας αόριστης κράτησης, όχι μόνο με τη χρονική έννοια του δρου, αλλά και λόγω της φύσης της, εφόσον εκφεύγει τελείως του νόμου και του νομικού ελέγχου.

Ταυτόχρονα, όλο και περισσότερο ο έλεγχος της μετανάστευσης «ιδιωτικοποιείται». Μεγάλες κατασκευαστικές εταιρείες αναλαμβάνουν το χτίσιμο ή τη συντήρηση των κέντρων κράτησης, η σήτιση γίνεται από εταιρείες catering ενώ, σύμφωνα με πρόσφατα δημοσιεύματα, το υπουργείο Δημόσιας Τάξης προτίθεται να αναθέσει τη φύλαξη τριών κέντρων κράτησης (στο Φυλάκιο Ορεστιάδας, στην Κόρινθο και στο Παρανέστι Δράμας) σε ιδιωτική εταιρεία security πληρώνοντας 14 εκατομμύρια το χρόνο. Μία από τις εταιρείες φαβορί για το διαγωνισμό είναι η G4S, η μεγαλύτερη εταιρεία security παγκοσμίως, η οποία έχει δράση σε περίπου 120 χώρες, και αρκετά βεβαρημένο παρελθόν: Κατηγορείται για βασανισμούς σε φυλακές της Νότιας Αφρικής και του Ισραήλ αλλά ακόμα και για θανάτους κατά τη διάρκεια απελάσεων μεταναστών τις οποίες οργανώνει στη Βρετανία. Η διαχείριση αυτής της ολοκληρωτικής και ακροδεξιάς πολιτικής από ιδιωτικές εται-



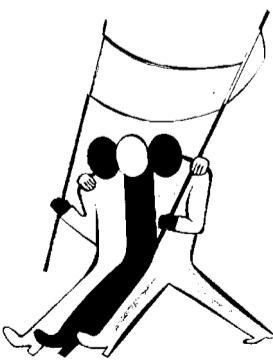
ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΚΕΝΤΡΑ ΚΡΑΤΗΣΗΣ
Τρίτη 3 Ιουνίου, 8 μ.μ., στο ΘΕΑΤΡΟ ΕΜΠΡΟΣ



ρείς αποτελεί την τομή του ολοκληρωτισμού με τον νεοφιλελευθερισμό.

Σε αυτή τη συνθήκη εμείς πρέπει να παράγουμε έναν αντιημονικό λόγο και να συγκροτήσουμε ένα ισχυρό ανταγωνιστικό κίνημα. Να αναδείξουμε πως, ακόμα και αν φαίνεται να υπάρχει μια κοινωνική συναίνεση στις πολιτικές ελέγχου και καταστολής της μετανάστευσης, αυτή δεν είναι ούτε απόλυτη ούτε δεδομένη. Να αναδείξουμε όχι μόνο τις άθλιες συνθήκες κράτησης αλλά να προβληματοποιήσουμε την κράτηση καθαυτή. Να αναδείξουμε πως οι μετανάστες-ριες δεν είναι πειθήνια υποκείμενα αλλά αντιστέκονται καθημερινά, με διαμαρτυρίες, εξεγέρσεις και απεργίες πείνας μέσα στα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Να είμαστε έξω από τα κέντρα κράτησης, στους δρόμους, στις γειτονιές, στους χώρους εργασίας μαζί με τους μετανάστες διαμορφώνοντας δεσμούς αλληλεγγύης και κοινούς αγώνες ενάντια σε κάθε μορφής καταπίεση και εξουσία.

Όλγα Λαφαζάνη



ΤΡΩΣΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

Επ' αόριστον παράταση της αντίστασης

Βέννα,
Φυλάκιο, Παγανή

Ξάνθη,
Παρανέστι, Κομοτηνή

Πριν από δέκα περίπου χρόνια, οργανώσαμε την πρώτη καμπάνια μας ενάντια στα κέντρα κράτησης των προσφύγων. Στο στόχαστρο τότε η Βέννα του νομού Ροδόπης. Στόχος μας να καταγγείλουμε αυτά τα νέου τύπου «στρατόπεδα συγκέντρωσης», να σπάσουμε την απομόνωση, να ανοίξουμε την πόρτα τους, αν όχι για τους έγκλειστους, τουλάχιστον για την κοινωνία. Το αποτέλεσμα μάλιστα ήταν άμεσο: Μέχρι να οργανωθεί η πανελλαδική κινητοποίηση στη Βέννα, στις 29 Νοέμβρη του 2003, οι αρχές είχαν φροντίσει να εκκενώσουν το στρατόπεδο. Ακολούθησαν και άλλες κινητοποιήσεις. Τον Μάιο του 2007, πανελλαδική κινητοποίηση κατέληξε έχω από το νέο τότε κέντρο κράτησης στο Φυλακίο του Έβρου. Έγραψε τότε το κάλεσμα:

«Οι νέοι χώροι κράτησης-φυλακές αποτελούν την πραγμάτωση ενός ακήρυχτου πολέμου που διαδραματίζεται “ανεπίσημα” στα ελληνικά σύνορα. Αποτελούν σύμβολο ενός καθεστώτος που ο ξένος, ο πρόσφυγας γίνεται ο εχθρός και πρέπει να κρατηθεί με κάθε τρόπο μακριά από την κοινωνία, να τιμωρηθεί για την ίδια του την ιδιότητα ως πρόσφυγα. Η κράτηση προσφύγων, ανθρώπων που δεν έχουν διαπράξει κανένα έγκλημα, δεν μπορεί να είναι αποδεκτή».

Θυμόμαστε ακόμα τους πρόσφυγες να χορεύουν μέσα από τα κελιά με τη μουσική που ακουγόταν από τα μεγάφωνα και τους συγκεντρωμένους να απαντάμε «το πάθος για τη μουσική είναι δυνατότερο από κάθε φυλακή».

Το καλοκαίρι του 2009, το πανευρωπαϊκό No Border Camp στη Λέσβο καταφέρνει να κλείσει το φριχτό κέντρο κράτησης της Παγανής. Οι πρόσφυγες αφήνονται σταδιακά ελεύθεροι, με το γνωστό χαρτί, ωστόσο, που επιτάσσει την έξοδό τους από τη χώρα μέσα σε λίγες ημέρες. Σε κάθε περίπτωση, ήταν μία ανάσα και για αυτούς και για εμάς. Όλα αυτά τα χρόνια, επίσης, δεκάδες ήταν οι εξεγέρσεις, οι απεργίες πείνας, οι διαμαρτυρίες που οργανώσαν οι ίδιοι οι κρατούμενοι. Όσο άθλιες και αν ήταν οι συνθήκες κράτησης, το αίτημα τους ήταν πάντα ένα: η ελευθερία τους, η διακοπή της παράλογης αυτής κράτησης. Όπως έγραφε και ένα αυτοσχέδιο πανό που μας περίμενε έξω από την Πλαγανή, «we don't want food, we want freedom».

κατειλημένη – και φιλόξενη – ΕΡΤ3 και κορύφωση με πορεία έξω από το στρατόπεδο συγκέντρωσης στην Ξάνθη στις 14 Δεκέμβρη. Η συνέχεια δόθηκε σε χαμηλότερους τόνους, με επαφές με τις τοπικές κοινωνίες και άλλους κινηματικούς χώρους, ανακοινώσεις, επισκέψεις.

Η κυβέρνηση, ωστόσο, συνέχισε ακάθεκτη τον καπίφορο προς τη βαρβαρότητα. Αρχές Απρίλη και καθώς οι πρώτοι έγκλειστοι στα στρατόπεδα, αυτοί δηλαδή που συνελήφθησαν στις αρχικές επιχειρήσεις του «ένιου Δία», εξαντλούσαν το 18μηνο, μια



Παρανέστι, την Κόρινθο και την Αμυγδαλέζα. Αν μέχρι τώρα μιλούσαμε συμβολικά για στρατόπεδα συγκέντρωσης, τα νέα κέντρα αξίζουν κυριολεκτικά αυτό τον τίτλο. Ως στόχο τους δεν έχουν τυπικά ούτε την καταγραφή ούτε την τιμωρία. Αποτελούν μόνο χώρο αποθήκευσης προσφύγων μέχρι την απέλασή τους («προαναχωρησιακά») κέντρα η επίσημη ονομασία τους). Μάλιστα, ενώ στα προηγούμενα κέντρα οι έγκλειστοι παρέμεναν φυλακισμένοι για λίγες εβδομάδες ή, σπανιότερα, μήνες, στα νέου τύπου στρατόπεδα θεσμοθετήθηκε εξαρχής το 18μηνο κράτησης, το οποίο μπορεί μάλιστα να επαναληφθεί πολλές φορές.

Ήταν λοιπόν αυτονόητη η ανάγκη να ενταθεί ξανά η πάλη ενάντια στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, όσο δύσκολη και να ήταν η στιγμή. Από το φθινόπωρο, η Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία Θεσσαλονίκης, σε συντονισμό με την Αθήνα και άλλες πόλεις και σε συνεργασία με άλλες τοπικές οργανώσεις, βάλαμε μπροστά νέα καμπάνια: παρεμβάσεις, αφίσες, ανοιχτή εκδήλωση - συνέντευξη στην

ακροβατική και ρατσιστική γνωμοδότηση του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους επιτρέπει την επ' αριστον παράταση της κράτησης δύσων προσφύγων αρνούνται να «συνεργαστούν» για την απέλαση τους. Η απόφαση ανακοινώθηκε στην Ξάνθη, την Κομοτηνή και το Παρανέστι κάτω από καθεστώς επιφυλακής, με τα ΜΑΤ να παραμονεύουν για το φόβο εξεγέρσεων.

Τελικά, τις πρώτες ημέρες επικράτησε ο φόβος. Πολλοί στράφηκαν στη διέξοδο της αίτησης ασύλου, ακόμα και αν δεν ήταν αυτή η πρόθεσή τους, για να αποφύγουν την παράταση της κράτησης τους. Ήancock δύναται να γρήγορα θα εξαντληθεί και ο αγώνας των προσφύγων για ελευθερία και αξιοπρέπεια θα αναζητήσει νέες διεξόδους: ήδη, τις τελευταίες ημέρες, στην Κόρινθο ξέσπασε νέα απεργία πείνας. Είναι αυτονόητο καθήκον για κάθε κοινωνικό κίνημα, κάθε χώρο ελευθερίας να σταθούμε και εμείς επ' αριστον δίπλα τους, ό,τι κι αν χρειαστεί.

Νίκος Νικήσιανης





NO PASARAN!

Tην Πέμπτη 5 Ιουνίου ο Αντιφασιστικός Συντονισμός Αθήνας - Πειραιά καθώς και άλλες συλλογικότητες του αντιφασιστικού κινήματος βρεθήκαμε μπροστά από τη γαλλική πρεσβεία στέλνοντας μήνυμα αλληλεγγύης στο γαλλικό αντιφασιστικό κίνημα που την ίδια μέρα οργάνωνε κινητοποίησεις με αφορμή τη συμπλήρωση ενός χρόνου από τη δολοφονία του αντιφασίστα Κ. Μερίκ από νεοναζί στο Παρίσι.

Αυτή ήταν η πρώτη από μια σειρά κινητοποίησεις που αποφασίστηκαν στην ευρωπαϊκή αντιφασιστική συνάντηση της Αθήνας στις 11, 12 και 13 του Απρίλη. Επιχειρήσαμε με αυτό τον τρόπο, και μάλιστα μπροστά από την πρεσβεία μιας χώρας που ανέδειξε στις ευρωεκλογές πρώτο κόμμα αυτό της ακροδεξιάς Μ. Λεπέν, να στείλουμε ένα ηχηρό μήνυμα διεθνιστικής αλληλεγγύης και συντονισμένου αγώνα σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

Με την ίδια λογική και ανταποκρινόμενοι στην έκκληση διεθνούς αλληλεγγύης από την ένωση Βορούθα την Πέμπτη 8 Μάρτη, μέρα λήξης του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και ήττας του ναζισμού, διαδηλώσαμε έξω από την ουκρανική πρεσβεία ενάντια στη νεοναζιστική θηριωδία που πραγματοποιήθηκε στην Οδησσό και στην ακροδεξιά κυβέρνηση του Κιέβου, αλλά και ενάντια σε όσους παρουσιάζονται ως δήθεν «προστάτες» του ουκρανικού λαού (ΗΠΑ, ΕΕ, Ρωσία).

Και θα συνεχίσουμε. Έχοντας πολύτιμη παρακαταθήκη την πλούσια και ουσιαστική συζήτηση που πραγματοποιήθηκε στην ευρωπαϊκή αντιφασιστική συνάντηση της Αθήνας θα επιχειρήσουμε να συμβάλουμε στον όσο το δυνατό πιο αποτελεσματικό συντονισμό του ευρωπαϊκού αντιφασιστικού κινήματος αλλά και στην καλύτερη οργάνωση της διεθνιστικής αλληλεγγύης.

Τα επόμενα βήματα που από κοινού αποφασίσαμε να οργανώσουμε 32 συλλογικότητες από 20 ευρωπαϊκές χώρες είναι τα εξής:

- 1) Διεθνείς ημέρες μνήμης και αλληλεγγύης όπου είχαμε δολοφονίες αντιφασιστών από φασίστες με κινητοποίησεις σε πόλεις ή πρεσβείες. Ελλάδα: Ένας χρόνος από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, 18 Σεπτέμβρη 2014.
- 2) Δημιουργία κοινής διαδικτυακής πλατφόρμας αντιπληροφόρησης και αλληλοενημέρωσης.
- 3) Κοινή ημέρα πανευρωπαϊκής δράσης στις 8 ή 9 Νοέμβρη με βάση το ότι η 9η Νοέμβρη είναι η μαύρη επέτειος από τη Νύχτα των Κρυστάλλων, τη νύχτα δηλαδή των ποικρόμ των ναζί του Χίτλερ ενάντια στον εβραϊκό πλη-



θυσμό της Γερμανίας. Στόχος είναι σε όσο το δυνατόν περισσότερες ευρωπαϊκές πόλεις να ακουστεί δυνατά η φωνή των λαών και του αντιφασιστικού κινήματος. Ωστόσο, γνωρίζουμε πως στις συνθήκες της βαθιάς οικονομικής και πολιτικής κρίσης του συστήματος, της συρρίκνωσης και της εξαίρεσης δικαιωμάτων για μεγάλα τμήματα του πληθυσμού, του ρατσισμού και του κρατικού αυταρχισμού, στις συνθήκες όπου τα κράτη και οι κυβερνήσεις προωθούν και ενισχύουν τους φασίστες παίζοντας σε πολλές περιπτώσεις ανοιχτά «το χαρτί του φασισμού», η επίκληση στην ιστορική μνήμη δεν αρκεί. Χρειάζονται απαντήσεις άμεσες και σύγχρονες στα προβλήματα της κοινωνίας, συνδεδεμένες με τον αγώνα για την κοινωνική ανατροπή, για έναν κόσμο αλληλεγγύης, ισότητας και ελευθερίας.

Δεν υπάρχει πολύς χρόνος. Δίνουμε έναν αγώνα τώρα και στο δρόμο, που είτε θα οδηγήσει στην παραπέρα ανάπτυξη της ακροδεξιάς και των νεοναζί και στο ταόκισμα του κινήματος αλλά και κάθε αντίστασης, είτε στο ταόκισμα αυτών των τελευταίων από το κίνημα ανοίγοντας παράλληλα το δρόμο για την συνολική ανατροπή.

Τα αποτελέσματα εξάλλου των πρόσφατων ευρωεκλογών δεν αφήνουν κανένα περιθώριο αμφιβολίας για την αναγκαιότητα αναβάθμισης και κλιμάκωσης του αντιφασιστικού αγώνα. Στην Γαλλία το ακροδεξιό κόμμα της Μ. Λεπέν αναδείχτηκε πρώτο σε ψήφους, αποτελώντας πλέον τον αδιαμφισβίτητο ρυθμιστή της πολιτικής κατάστασης και φλερτάροντας ανοιχτά με την κυβερνητική εξουσία. Στις σκανδιναβικές χώρες ακροδεξιά κόμματα κατάφεραν να αποσπάσουν διψήφια

ποσοστά, ενώ σε κάποιες περιπτώσεις συμμετέχουν σε κυβερνητικά σχήματα. Στην Βουλγαρία, την Κύπρο, την Ουγγαρία νεοναζιστικά κόμματα εμφανίζουν απειλητική άνοδο. Στην Ελλάδα η Χρυσή Αυγή, παρ' όλη την κρίση που υφίσταται μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα και τη φυλάκιση ηγετικών στελεχών της, παρουσιάζει αξιοσημείωτη ανοχή αλλά και άνοδο – ανέβασε τον αριθμό των ψήφων της σε σχέση με τις εθνικές εκλογές του 2012 και είναι πλέον τρίτο κόμμα, ενώ παράλληλα διατηρεί και επιχειρεί να αναβαθμίζει διαρκώς το μηχανισμό της και τα τάγματα εφόδου.

Σε αυτές τις συνθήκες το αντιφασιστικό κίνημα έχει καθήκον να τσακίσει τα σχέδια των ακροδεξιών, των νεοναζί και του συστήματος, τόσο σε εθνικό όσο και σε ευρωπαϊκό επίπεδο, αναβαθμίζοντας την αντιφασιστική δράση και δουλεύοντας με συνέπεια και υπομονή σχετικά με την επίτευξη του διεθνούς συντονισμού. Μόνο μέσα από ένα κίνημα μαζικό, ενωτικό, διεθνιστικό και μαχητικό που καταφέρνει να συσπειρώνει όλους όσους και όσες θεωρούν πως ο φασισμός τσακίζεται στο δρόμο και από τους «από κάτω» και όχι από τις κυβερνήσεις, τους δικαστές και τα ΜΜΕ, που ούτε μπορούν ούτε θέλουν να αντιμετωπίσουν τους φασίστες, μπορούμε να καταφέρουμε νίκες.

Και τελικά να μην ξεχνάμε το εξής: Είναι αυτή ακριβώς η ύπαρξη του ζωντανού και μαχητικού κινήματος ο βασικότερος λόγος που στην ελλάδα οι νεοναζί δεν έχουν καταφέρει να ελέγχουν εξολοκλήρου τους δρόμους και τις γειτονιές.

Αγγελική Βαλσαμάκη

Το μάθημα της Θράκης

(και μερικοί λόγοι που δεν πρέπει να ξεχαστεί)

ΘΥΕΛΛΗΣ

Hαδιαμφισθήτηρη νίκη του μειονοτικού εθνικιστικού Κόμματος Ισότητας, Ειρήνης και Φιλίας (DEB) στη Θράκη – πρώτου κόμματος στους νομούς Ροδόπης και Ξάνθης, τρίτου στην Περιφέρεια Ανατολικής Μακεδονίας-Θράκης και πρώτου στους έξι από τους οκτώ δήμους των νομών Ροδόπης και Ξάνθης, με ποσοστά από 20,04% μέχρι 90,14%, αποτελεί ιδιαίτερο κεφάλαιο στην αποτίμηση του εκλογικού αποτελέσματος του Μαΐου.

Η επιτυχία ενός κόμματος που θέτει ως κύριο στόχο του την επιβεβαίωση της (τουρκικής) εθνικής ταυτότητας της μειονότητας της Θράκης απαιτεί περίσκεψη. Όχι γιατί σηματοδοτεί κάποιον δήθεν εθνικό κίνδυνο, όπως έσπευσαν να προειδοποίησουν μετεκλογικά οι γνωστοί εθνικά υπερευαίσθητοι κύκλοι – οι ίδιοι, δηλαδή, που αγανακτούν με κάθε αναφορά σε τουρκική μειονότητα, υποδεικνύοντας παράλληλα το DEB ως ένα είδος τουρκικού ΛΑΟΣ ή Χρυσής Αυγής, και αποδίδοντάς του ψευδώς «αυτονομιστικές» τάσεις –, αλλά γιατί η επιτυχία αυτή επιβεβαιώνει τη συντηρητικοποίηση της μειονότητας και, κυρίως, την υπόγεια σύμπλευση του DEB με τον κυβερνητικό μηχανισμό στην περιοχή. Η άσυπη αυτή συνεργασία, με προφανή στόχο την εκλογική συρρίκνωση του ΣΥΡΙΖΑ, απέδωσε εν τέλει τα μέγιστα: Η ΝΔ. εξέλεξε περιφερειάρχη, η Ελιά δήμαρχο από τον πρώτο γύρο και το DEB αναδείχθηκε σε ρυθμιστή των ισορροπιών στην περιοχή, με μια καταγραφή που γυρνά την πολιτική ζωή στη Θράκη πίσω στο 1990.

Το αποτέλεσμα ήρθε να θυμίσει μια παλιά αλήθεια, που στο φόντο μιας πατριωτικής-λαϊκομετωπικής στροφής του ΣΥΡΙΖΑ, και δην ενόψει κρίσιμης εκλογικής μάχης, φάνηκε να ξεχνιέται: Η Αριστερά ήταν και θα είναι πάντα ο πρώτος στόχος της αλληλοτροφοδότησης και της συμπληρωματικότητας των εθνικισμών. Της λογικής εκείνης, δηλαδή, που βλέπει την ανάσχεση του τουρκικού εθνικισμού ως

υπέρτατο σκοπό, που καθαγιάζει τον ελληνικό, το «δικό μας». Σ' αυτόν το φαύλο κύκλο εντάχθηκε και η άστοχη επιλογή της Σαμπιχά Σουλεϊμάνογλου. Μια επιλογή που ευτυχώς αποσύρθηκε έγγαιρα αλλά που διατάραξε τις σχέσεις με τη μειονότητα, παραγνωρίζοντας ότι τα μέλη της έχουν τρεις προσδιορισμούς: είναι έλληνες πολίτες, μουσουλμανικού θρησκεύματος και τουρκικού, ως επί το πλείστον, εθνοτικού προσδιορισμού.

Αυτή η πραγματικότητα ήταν που «ξεχάστηκε» τις μέρες που ο κυβερνητικός προπαγανδιστικός μηχανισμός βιασσοδομούσε εναντίον του ΣΥΡΙΖΑ και κατά του Δημήτρη Χριστόπουλου προσωπικά. Και δυστυχώς δεν «ξεχάστηκε» μόνο από τους συνήθεις υπόπτους, την περίφημη μονταζιέρα και τα συμπλέοντα βαποράκια της εθνικοφροσύνης: την απώθησαν, επίσης, πολλοί εντός και παραπλεύρως του ΣΥΡΙΖΑ, που αναρωτιούνταν: Γιατί να μην μπορεί να συμμετάσχει στο ευρωψηφοδέλτιο της ριζοσπαστικής Αριστεράς μια γυναίκα, τσιγγάνα και φτωχή μειονοτική, με πλούσια κοινωνική δράση στο Δροσερό της Ξάνθης, μέσω του συλλόγου «Ελπίδα»;

Για όποιον ήθελε να δει, η απάντηση ήταν απλή: Η Σουλεϊμάνογλου δεν είχε προταθεί και δεν είχε επιλεγεί γενικώς ως μειονοτική, αλλά πολύ ειδικώς, γιατί δεν ήταν τουρκάλα – κυρίως, όμως για την αντιτουρκική ομιλία της τον Νοέμβριο του 2012 στο ετήσιο Φόρουμ Μειονοτικών Ζητημάτων του ΟΗΕ: επρόκειτο για μια ομιλία που αναπαρήγαγαν ενθουσιωδώς διάφορες ελληνόψυχες ιστοσελίδες, και με ερώτηση τους στη Βουλή οι Ανεξάρτητοι Έλληνες, στο βαθμό ακριβώς που απηχούσε την (αντιτουρκική) μειονοτική πολιτική του υπουργείου Εξωτερικών.

Περνώντας από τη λογική του επιθετικού εξελληνισμού του τουρκικού στοιχείου στην αφομοίωσή του μέσω πολιτικών κατακερματισμού της μειονότητας (με μοχλό, μεταξύ άλλων, τη διάθεση μυστικών κονδυλίων πέρα από τον κοινοβουλευτικό έλεγχο...), η πολιτική αυτή ποντάρει πολλά στον τονισμό των

εσωτερικών διαφοροποίησεων της μειονότητας. Αυτή τη λογική καλούταν να υπηρετήσει η υποψηφιότητα της Σουλεϊμάνογλου – ανέξαρτή των προθέσεων της ίδιας. Και είναι στα συμφραζόμενα αυτά που η μεγάλη νίκη του DEB ήρθε να αναδείξει τα όρια αυτής της πολιτικής – και μαζί το φαρισαϊσμό δύσων έσκιζαν τα ρούχα τους για το περίφημο «συμπαγές τουρκικό πράγμα».

Αν ισχύουν όμως αυτά,
μετά τις εκλογές, τι;

Αναγνωρίζοντας τη σύνθετη πραγματικότητα στη Θράκη και έχοντας υπόψη ότι η χειραγώγηση τημάτων της μειονότητας, ένθεν κακείθεν, διευκολύνεται από τις συνθήκες απόλυτης ένδειας και τους ακραίους κοινωνικούς αποκλεισμούς που μαστίζουν την περιοχή, η Αριστερά χρειάζεται να δουλέψει με συγκεκριμένο τρόπο, δείχνοντας ότι πήρε το μάθημα. Να δουλέψουμε, τόσο για να μην ακυρωθούν τα σημαντικά βήματα προς τη χειραφέτηση της μειονότητας από ελληνικές και τουρκικές κρατικές σκοπιμότητες, βήματα που καταγράφηκαν στις εκλογές του 2012, δύσο και για να σπάσουμε το φαύλο κύκλο της αμοιβαιότητας των εθνικισμών. Ας το ξαναθυμίσουμε: Ακόμα και στις «αριστερές» εκδοχές του, ο ελληνικός εθνικισμός είναι η ιδεολογία της συνέχειας του κράτους – της συνθήκης, δηλαδή, με την οποία αναμετριέται η δήμητρα πολιτισμού για την κυβέρνηση της Αριστεράς. Είναι γι' αυτό που ένα ρεπερτόριο πολιτικής, από την αποσώπηση των μειονοτικών και της (παρα)κρατικής διαχείρισης τους, ως την «πατριωτική» ευθυγράμμιση με το ελληνικό βαθύ κράτος ενόψει τουρκικού κινδύνου, αποτελεί αποδεδειγμένα πια συνταγή αποτυχίας – επιεικώς...

Δημοσθένης
Παπαδάτος-Αναγνωστόπουλος

ΔΕΛΤΙΟ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ

- Αγωνίζομαστε ενάντια στον καπιταλισμό, την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, τη δικτατορία των αγορών και την εμπορευματοποίηση της ζωής μας, για μια κοινωνία ίσης ελευθερίας και ελευθερίας ισότητας, για την κοινωνική απελευθέρωση και τον κομμουνισμό.
- Αγωνίζομαστε ενάντια στον εθνικισμό και το ρατσισμό, για την ενότητα των εργαζομένων πέρα από σύνορα και πατρίδες, ενάντια στον ιμπεριαλισμό και το μιλιταρισμό, στο πλευρό όλων των λαών και των κινημάτων που παλεύουν ενάντια στην κατοχή, για την εθνική αυτοδιάθεσή τους.
- Αγωνίζομαστε ενάντια στις έμφυλες διακρίσεις, το σεξισμό, την ομοφοβία και την πατριαρχία, εμφορούμενες-οι από το φεμινιστικό «μια αναγκαία σύγκρουση για ένα κοινό μέλλον», για έναν κόσμο όπου ο προσωπικός αυτοκαθορισμός θα αποτελεί προϋπόθεση της συλλογικής ευτυχίας.
- Αγωνίζομαστε ενάντια στη λεγλασία του περιβάλλοντος και τη νεοφιλελεύθερη αρπακτικότητα, για την εφαρμογή ενός διεθνούς σχεδίου ολιγαρκούς αφθονίας, πήπιαν μορφών ενέργειας, ισόρροπης ανάπτυξης και διεθνούς αλληλεγγύης.
- Αγωνίζομαστε για τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα με την οπτική τόσο της βελτίωσης της ζωής των κυριαρχούμενων τάξεων όσο και της διεύρυνσης των χώρων ελευθερίας των κοινωνικών αγώνων και κινημάτων.
- Αγωνίζομαστε για την ανασύνθεση και την αντεπίθεση του κοινωνικού κινήματος, τη δημιουργία συγκρουσιακών ανατρεπτικών υποκειμένων, για μια Αριστερά αντικαπιταλιστική, διεθνιστική και ελευθεριακή.



ΚΙ ΌΡΗΣ ΚΙΝΩΝΗΣ



ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ

3/4: Μαζικότατη εκδήλωση-βιβλιοπαρουσία στο βιβλίον του Δ. Κουφοντίνα «Γεννήθηκα 17 Νοέμβρη» στο Χώρο Κινημάτων - Στέκι Μεταναστών (Δίκτυο Βόλου).



8/5: Συγκέντρωση διαμαρτυρίας μπροστά στα γραφεία της ΕΕ (Βασιλίσσης Σοφίας) για την κατάσταση στην Ουκρανία μετά και τα αποτρόπαια γεγονότα της Οδησσού στο κέντρο των συνδικάτων, όπου πολλοί βρίκιαν φριχτό θάνατο, εγκλωβισμένοι από φασίστες.

11/5: Ημερίδα ενημέρωσης και αλληλεγγύης στο εργοστάσιο της BIOME στη Θεσσαλονίκη, με συμμετοχή πολλών αλληλέγγυων από διάφορες πόλεις, αλλά και εργαζόμενους από την Κόκα Κόλα, τα Τσιμέντα Χαλκίδας, την EPT3 και την ΕΛΒΟ. Περίπου ένα μήνα μετά αρχίζει εκ νέου επίθεση από την εργοδοσία, που τραβά τους εργαζόμενους στα δικαστήρια με στόχο την απομάκρυνσή τους από το εργοστάσιο και τη διακοπή του αυτοδιαχειρίζομενου εγχειρήματος. Κάτω τα χέρια από τη BIOME, λέμε!

12/5: Το Δίκτυο Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών, η Κίνηση «Απελάστε το Ρατσισμό» και το Τμήμα Δικαιωμάτων του ΣΥΡΙΖΑ οργάνωσαν στο λιμάνι του Πειραιά συγκέντρωση υποδοχής των προσφύγων που διασώθηκαν από το τραγικό ναυάγιο στη Σάμο, όπου έχασαν τη ζωή τους 22 άνθρωποι.

21/5: «Ενάντια στην ΕΕ του κεφαλαίου, του πολέμου, του ρατσισμού, του φασισμού, για μια Ευρώπη των εργαζομένων, της αλληλεγγύης, της ιστότητας, της ελευθερίας», εκδήλωση του Δικτύου (Αθήνα) για τις Ευρωεκλογές στο Κηφάκι της Τσαμαδού.

23/5: Καμιά ανοχή στο φασισμό! Συγκέντρωση στα Σεπόλια ενάντια στους δολοφόνους της ΧΑ, από τον Αντιφασιστικό Συντονισμό. Παρά τον ασφυκτικό κλοιό των μπάτσων, η πορεία κατάφερε να γυρίσει τη γειτονιά, όπου έγινε δεκτή με ενθουσιασμό από κατοίκους που μάλλον έχουν στιχαθεί τα χρυσαυγίτικα καθάρματα.

26/5: Εκλογές τέλος! Η Δεξιά του Σαμαρά νίκησε χάνοντας τέσσερις μονάδες, ο ΣΥΡΙΖΑ έχασε βγαίνοντας πρώτο κόμμα στις ευρωεκλογές – τουλάχιστον αυτό ισχυρίζονταν τα κανάλια χθες βράδι. Ναι, ρε Πρετεντέρη, «κανείς δεν έχει λόγο να πανηγυρίζει απόψε» που η Αριστερά βγήκε πρώτη, που πήρε πολλούς δήμους και δύο περιφέρειες, που δικαιώθηκε η Κούνεβα... Άει σιχτίρ.

5/6: Συγκέντρωση στην Πλατεία Εξαρχείων και πορεία ενάντια στις μαφίες και τον

κοινωνικό κανιβαλισμό, με μεγάλη συμμετοχή στεκιών, συλλογικοτήτων, κατοίκων.

6,7/6: Για δέκατη χρονιά πραγματοποιείται το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Ρεθύμνου, στον δημοτικό κήπο της πόλης.

12/6: Ο αντικειμενικός και ανεξάρτητος Άρειος Πάγος δικαιώνει την απαίτηση του υπουργείου να μην επαναπροσληφθούν άμεσα οι επί 9 μήνες αγωνίζομενες καθαρίστριες, παρά την πρωτόδικη απόφαση, επιβεβαιώνοντας ότι η «δικαιούσντη» όχι μόνο δεν προστατεύει τους εργαζόμενους, αλλά βαδίζει χέρι χέρι με την κυβέρνηση. Δυστυχώς γι' αυτούς, οι αγωνίστριες αυτές δεν πτοούνται εύκολα, κι ας τρώνε ξύλο από τα MAT και λάσπη από τα ΜΜΕ. Κορίτσια, γερά!

12/6: Αρχίζει το Μουντιάλ στη Βραζιλία, εν μέσω έντονων διαμαρτυριών και διαδηλώσεων από τους φτωχούς, τους επισφαλώς εργαζόμενους, τους εκτοπισμένους από τα σπίτια τους. Και ενώ η FIFA γιορτάζει, στις στρατομπατσοκρατούμενες πόλεις η καταστολή οργιάζει με ξύλο, δακρυγόνα, πλαστικές σφαίρες. Εννοείται ότι είμαστε με τις φαβέλες, σκατά στις εθνικές φανέλες!

13, 14/6: 4ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ στη Χίο, στον δημοτικό κήπο. Για τέταρτη χρονιά η Λάθρα κρατάει γερά!

14/6: Συναυλία αλληλεγγύης του Στεκιού Μεταναστών στους συλληφθέντες μικροπληλέτες της ΑΣΟΕΕ, στην Πλατεία Εξαρχείων.



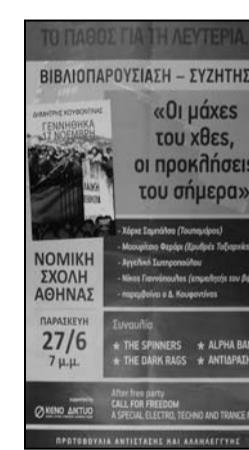
15/6: Ανοιχτή πρωτοβουλία ενάντια στα κέντρα κράτησης: Συγκέντρωση στην Κόρινθο και πορεία στο στρατόπεδο - κέντρο κράτησης, όπου μετανάστες κρατούμενοι βρίσκονται σε απεργία πείνας.

Συμμετείχε η Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία Κορίνθου και αρκετός κόσμος από γειτονικές πόλεις. Πολύ συγκινητική η στιγμή όταν πέταξε στον ουρανό πανό με μπαλόνια που έγραψε freedom. Το πάθος για τη λευτεριά είναι δυνατότερο απ' όλα τα κελιά!

17/6: Συζητείται στο Εφετείο του Πειραιά νέα αίτηση του Σάββα Ξηρού, ο οποίος ζητά την κατ' οίκον νοσηλεία του λόγω ανηκέστου βλάβης. Η απόφαση θα εκδοθεί στις 26 Ιουνίου. Υπέρ του αιτήματος κατέθεσαν οι βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ Β. Κατριβάνου και Τ. Κουράκης, γεγονός που προκάλεσε για άλλη μια φορά παραλήρημα στην κυρία Άννα-Μισέλ.

18/6: Αρχίζουν από σήμερα τριήμερη πανελλαδική αποχή συσσιτίου κρατούμενοι σε διάφορες φυλακές της χώρας, διαμαρτυρόμενοι για το νέο νομοσχέδιο που προβλέπει τη δημιουργία φυλακών τύπου Γ. Η συντονιστική επιτροπή αγώνα καλεί το υπουργείο και τους αρμόδιους φορείς να επισκεφθούν τις φυλακές και προειδοποιεί για κλιμάκωση του αγώνα.

20/6: Χουλιγάνοι, όργανα των μαφίων μεγαλοεπιχειρηματιών, «οπαδοί της ΑΕΚ» την έπεισαν σε συγκέντρωση πολιτών που εναντιώνονται στην καταπάτηση του Άλσους της Ν. Φιλαδέλφειας, χτύπησαν κόσμο, προηλάκισαν το νέο (αριστερό) δημαρχο και επιτέθηκαν στον αυτοδιαχειρίζομενο χώρο Στρούγκα. Καμιά ανοχή σ' αυτά τα σιχαμένα και τα αφεντικά τους, ούτε ένα ευρώ, ούτε ένα μέτρο άλσους για το γήπεδο του επιχειρηματία! Άει σιχτίρ ξανά, πια...



27/6: «Οι μάχες του χθες, οι προκλήσεις του σήμερα» του Χθες, οι προκλήσεις του σήμερα, με αφορμή την έκδοση του βιβλίου του Δ. Κουφοντίνα, στη Νομική Σχολή Αθηνών. Καλεσμένοι ο Χόρης Σαμπάλσα από τους Τουπαμάρος και ο Μαουρίτσιος Ταξιαρχίες.

28, 29/6: 9ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ στα Χανιά, Πάρκο Ειρήνης και Φιλίας των Λαδών. Τις ίδιες μέρες, στην παραλία, γίνεται το 8ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Βόλου.

4-6/7: 18ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ στην Αθήνα, Πανεπιστημιούπολη Ιλισών. Τις ίδιες μέρες το 17ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Κοινωνικής Αλληλεγγύης στη Θεσσαλονίκη, πρώην στρατόπεδο Γ. Μελά. Βόρειοι και Νότιοι ετοιμαστείτε για άκρως ενδιαφέρονταριμέρη συζητήσεων, εκδηλώσεων, συναυλιών και άλλων δρώμενων!

Βολιβία: Κάποιες αναπόφευκτες αλήθειες

Ο αίνεται πως το ταξίδι στη Βολιβία υπήρξε για τη συντρόφισσα Κυριακή Κλοκίτη, από πολιτικής απόφεως, μια μικρή απογοήτευση. Προφανώς αυτό οφείλεται στο ότι ο σοσιαλιστικός μετασχηματισμός της βολιβιάνικης κοινωνίας δεν προχωρά με τον ρυθμό που η συντρόφισσα φανταζόταν νίθιθελε και μάλιστα θα μπορούσαμε να μιλήσουμε για «βήματα προς τα πίσω», καθώς η πέραν πάστης αμφιβολίας αριστερή κυβέρνηση του Έβο Μοράλες συχνά έρχεται σε σύγκρουση με τα κινήματα που την ανάδειξαν, εφαρμόζοντας πολιτικές που θυμίζουν το αποικιοκρατικό και νεοφιλελεύθερο παρελθόν ενώ, από την άλλη πλευρά, συκοφαντεί και καταστέλλει αγωνιστές και αγωνίστριες που αντιτίθενται στο «εξορυκτικό - εξαγωγικό» οικονομικό μοντέλο που η κυβέρνηση αυτή έχει υιοθετήσει. Όπως λένε πολλά μέλη των κινημάτων που ανέδειξαν τον Μοράλες στην εξουσία, η κυβέρνηση κερδίζει μεν πολλά από τα συμβόλαια με τις πολυεθνικές του πετρελαϊου, κάνει όμως ελάχιστα και δεν αντιμετωπίζει τα «πραγματικά προβλήματα». Ανάλογη κριτική ασκείται σε όλες τις –περισσότερο ή λιγότερο– αριστερές κυβερνήσεις της Λατινικής Αμερικής.

Η αντιπαράθεση αυτή αφορά και την Ελλάδα, όπου, παρά τη διαφορά των συνθηκών, μια κυβέρνηση της Αριστεράς είναι πιθανή. Άλλωστε, όπως και εκεί, μια κυβέρνηση της Αριστεράς πρέπει να βρει πόρους ώστε να ασκήσει την αντινεοφιλελεύθερη κοινωνική πολιτική που ευαγγελίζεται. Και παρά τη δικαιολογημένη πικρά, το έργο της κυβέρνησης Μοράλες δεν είναι ανάξιο λόγου. Και εθνικοποιήσεις έγιναν και η συνεταιριστική οικονομία αναπτύχθηκε με την αρωγή του κράτους και το θεσμικό πλαίσιο εκδημοκρατίστηκε, με τη Βολιβία, όπου παραδοσιακά η ινδιάνικη πλειοψηφία στην πράξη αντιμετωπίζοταν ως αποκλεισμένη κοινωνική μειονότητα, να αναγνωρίζεται πια ως «πολυεθνική» χώρα όπου οι ινδιάνικες κουλτούρες και η Μητέρα Γη έχουν κατοχυρωμένα και απαράγραπτα δικαιώματα. Αυτό λοιπόν που μας δείχνει η «καθιυστέρηση» ή ακόμα και η «οιλιγωρία» της κυβέρνησης του Έβο είναι το ποια είναι ακριβώς η «πραγματική διάσταση» του προβλήματος το οποίο έχουν να αντιμετωπίσουν οι αντινεοφιλελεύθερες και αριστερές κυβερνήσεις.

Στο βαθμό που τα κράτη για την άσκηση κοινωνικής –ή ακόμα και αντικοινωνικής– πολιτικής βασίζονται στην όποιας μορφής φορολογία, εξαρτώνται από τον αριθμό των φορολογουμένων και το μέγεθος των εισοδημάτων τους. Αν τώρα η κυβέρνηση είναι «φιλολαϊκή» και εξαιρεί τους πολλούς φτω-



χούς από τη φορολογία, πρέπει να στραφεί στους λίγους πλούσιους. Όμως για «να πληρώσουν οι πλούσιοι» πρέπει να είναι πλούσιοι, δηλαδή να βγάζουν πολλά λεφτά. Και όσο πιο υψηλή είναι η φορολογία των πλουσίων τόσο περισσότερα πρέπει να είναι και τα κέρδη των επιχειρήσεών τους. Έτσι, η κυβέρνηση που ακοπεύει να ασκεί κοινωνική πολιτική φορολογώντας τους «έχοντες και κατέχοντες» πρέπει να εξασφαλίσει ότι κάποιοι θα εξακολουθήσουν στο διηγεκές να «έχουν και να κατέχουν» –εφόσον θέλει να εισπράξει φόρους και την επόμενη χρονιά– αλλιώς πριονίζει το κλαδί πάνω στο οποίο κάθεται.

Παραδόξως, λοιπόν, όσο πιο «φιλολαϊκή» και φορολογικά «μεροληπτική» είναι μια κυβέρνηση, τόσο περισσότερο εξαρτάται από τους πλούσιους. Για να έχει η κυβέρνηση της Βολιβίας «πάρα πολλά χρήματα» πρέπει να έχει «καλά συμβόλαια με τις πολυεθνικές του πετρελαϊου». Και για να αποκτήσει «καλά συμβόλαια» πρέπει να δώσει τη γη όπου θα γίνουν οι εξορύξεις. Μια χώρα δεν γίνεται πλούσια επειδή έχει φυσικούς πόρους, αλλά επειδή κάποιος τους εκμεταλλεύεται. Αν το πετρέλαιο δεν υπάρχουν και έσοδα από το πετρέλαιο. Αυτό ισχύει για όλα τα εμπορεύ-

ματα. Οι επιχειρήσεις δεν «έχουν» κέρδη και χρήματα για να τους τα πάρει κανείς με το καλό ή με το στανιό. «Βγάζουν» υπό προϋποθέσεις που αν δεν υπάρχουν, δεν υπάρχουν και επιχειρήσεις, άρα ούτε κέρδη ούτε και χρήματα.

Εν προκειμένω, λοιπόν, το πρόβλημα δεν ανακύπτει μόνο από τη λυσσαλέα αντίδραση της αστικής τάξης στην προσπάθεια φορολογησης των κερδών της από μια αριστερή κυβέρνηση, αντίδραση που είναι μεγάλη και μεταχειρίζεται όλα τα εθνικά και διεθνή μέσα που μπορεί. Προκύπτει, αθέλητα, από την εφαρμογή του αριστερού προγράμματος, που εξαρτά τα έσοδα της κυβέρνησης και άρα το πρόγραμμά της από τα κέρδη των καπιταλιστών. Στον καπιταλιστικό κόσμο η κουλτούρα και η πολιτική βούληση είναι ανίσχυρες μπροστά στην οικονομική εξουσία που, μάλιστα, πλέον τις υποκαθιστά. Η προτεραιότητα της οικονομίας, της «βάσης» έναντι του εποικοδομήματος» δεν είναι κάποια ιδεοληψία των μαρξιστών και μαρξιστριών. Είναι η αλήθεια του κόσμου εντός του οποίου ζούμε, εξ ου και η επιστημονικότητα του ιστορικού υλισμού.

Θανάσης Παπαζαφείρης

Οιεννή





Λτην Ουκρανία οι σαρωτικές εξελίξεις οδηγούν στη δίνη του εμφυλίου πολέμου, της οικονομικής κατάρρευσης και στο κυνήγι μαγισσών εναντίον αριστερών ακτιβιστών και όλων όσοι αντιδρούν. Βλέπουμε την παρατεταμένη κρίση ως αποτέλεσμα της επέλασης των ακροδεξιών ομάδων και της επιβολής της νεοφιλελεύθερης ατζέντας σε σχεδόν ολόκληρη τη χώρα. Οι πρόσφατες προεδρικές εκλογές σημείωσαν ρεκόρ αποχής σχεδόν στο ήμισυ των ψηφοφόρων, ενώ οι μισοί από όσους ψήφισαν εξέλεξαν έναν από τους πλουσιότερους ολιγάρχες, τον Π. Ποροσένκο. Ο νέος πρόεδρος έσπευσε να υποσχεθεί ότι θα συνεχίσει τη λεγόμενη «αντιτρομοκρατική» επιχείρηση και την πορεία προς την περαιτέρω στρατιωτικοποίηση της χώρας.

Ταυτόχρονα, τα ουκρανικά μέσα ενημέρωσης (πολλά από αυτά ανήκουν στο νέο πρόεδρο) πυροδοτούν αποτελεσματικά την εθνικιστική υστερία και προσπαθούν να δαιμονοποίησουν τους κατοίκους της ανατολικής Ουκρανίας, τις εθνοτικές μειονότητες και τους αριστερούς. Αντιμετωπίζοντας την άνοδο της αναταραχής, η σημερινή κυβέρνηση χρησιμοποιεί τις παλιές σκουριασμένες τακτικές της απόσπασης της προσοχής των ανθρώπων — οι «κομμουνιστές», οι «color-ad» (υποτιμητικός χαρακτηρισμός για τους ουκρανούς αντιφασίστες), οι «φιλοράσοι» και οι «μη καθαροί» Ουκρανοί συνεχώς κατηγορούνται, με αποτέλεσμα την ένταση του «κυνηγιού μαγισσών» εναντίον όλων των διαφωνούντων. Ωστόσο, το πιο ανησυχητικό γεγονός είναι η ενσωμάτωση των νεοναζί στο στρατό και στην αστυνομία, με τη δημιουργία «ειδικών ταγμάτων» (battallions) και της Εθνικής Φρουράς, που στρατολογούνται από τους ακτιβιστές των ακροδεξιών οργανώσεων. Ένα τέτοιο παράδειγμα είναι το ειδικό τάγμα Άζοφ, το οποίο αποτελείται ως επί το πλείστον από τα μέλη της Κοινωνικής - Εθνικής Συνέλευσης και το οποίο έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην πρόσφατη καταστολή στη Μαριούπολη (πολλοί πολίτες σκοτώθηκαν εκεί), καθώς και σε όλες τις πόλεις στην ουκρανική Κριμαία.

Ο στόχος του τάγματος αποκαλύπτεται σε άρθρο του Al-Jazeera: «Νεοφασίστες εκπαιδεύονται για να πολεμήσουν τους ουκρανούς αντάρτες. Οι εθελοντές, που πιστεύουν στον εθνικοσοσιαλισμό, εντάσσονται σε ένα τάγμα που δημιούργησε το υπουργείο Εσωτερικών». Η άνοδος των ουκρανικών ακροδεξιών ομάδων είχε προβλεφθεί πριν από πολλά χρόνια. Και το φαινόμενο αυτό δεν μπορεί να εξεταστεί χωριστά σε μια χώρα δεδομένου ότι έχουμε παρόμοια άνοδο των νεοναζί σε

όλη την Ευρώπη και στις χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ. Σε περιόδους κρίσης οι μεγάλες επιχειρήσεις προωθούν αποτελεσματικά τις ακροδεξιές ομάδες και ιδέες έτσι ώστε να κάμψουν οποιαδήποτε αντίσταση ή και ανταγωνισμό. Μια τέτοια τάση φαίνεται ότι αποτελεί κοινό τόπο για τον καπιταλισμό σε κρίση, ενώ είναι πολύ πιθανό παρόμοια σενάρια να επανενεργοποιηθούν και σε άλλες χώρες της Ευρώπης.

Στην Ουκρανία οι ακροδεξιές ομάδες

Τομέας ή το Svoboda), αλλά ακόμη και από mainstream πολιτικούς και μέσα ενημέρωσης που δεν προσπαθούν να κρύψουν τη ρητορική μίσους τους. Η δεξιά τρομοκρατία στην Ουκρανία αναπόφευκτα παίρνει μορφή επιθέσεων σε όλα τα είδη των αριστερών ακτιβιστών και ακόμα και στους υπέρ της δημοκρατίας φιλελεύθερους που προσπάθησαν να υποστηρίξουν το Μεϊντάν (Maidan) πριν από μερικούς μήνες. Πολλοί αριστεροί ακτιβιστές έπρεπε είτε να μεταναστεύσουν ή να



αρχικά χρησιμοποιήθηκαν ως καλά εκπαιδευμένες παραστρατιωτικές μονάδες για την ανατροπή του προέδρου που ανέστειλε την υπογραφή για συμφωνία ελεύθερου εμπορίου με την ΕΕ, η οποία συνδεόταν με τις απαιτήσεις του ΔΝΤ για την επιβολή μέτρων λιτότητας. Τότε τους εξόπλισαν και τους έστειλαν να καταστείλουν τις ομάδες της αντιπολίτευσης και την αντίσταση στην περιφέρεια της χώρας. Και τώρα έχουν στρατολογηθεί στην Εθνική Φρουρά και εξαπολύουν πόλεμο εναντίον των ομοσπονδιακών στις νοτιοανατολικές περιοχές. Από τη στιγμή που ο τακτικός στρατός δεν είναι πρόθυμος να πολεμήσει κατά των συμπολιτών του, οι ακροδεξιές δυνάμεις φαίνεται να είναι η τελευταία διέξοδος για τις νέες αρχές.

Μία από τις πιο επικίνδυνες πτυχές της σημερινής συγκυρίας στην Ουκρανία είναι το γεγονός ότι οι ακροδεξιές ιδέες και ρητορική (λόγω και της προπαγάνδας των ΜΜΕ) έχουν υιοθετηθεί όχι μόνο από ανοιχτά νεοναζιστικές ομάδες και κόμματα (όπως ο Δεξιός

κρυφτούν, υπό το φόβο απαγωγών και ξυλοδαρμών όταν αναγνωρίζονται ως αριστεροί ή κομμουνιστές. Αν κάποιος επιθυμεί να υποτιμήσει την παρουσία και την επιρροή της Ακροδεξιάς, ας προσπαθήσει απλώς να σηκώσει μια κόκκινη σημαία σε πόλη που βρίσκεται υπό τον πλήρη έλεγχο των αρχών του Κιέβου. Ωστόσο, παρά τη σαφή ακροδεξιά τρομοκρατία, κάποιες ψευδοαριστερές/αναρχικές ομάδες προσπαθούν να κρύψουν ότι ξεπλύνουν τους νεοναζί και τη νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση — στην πραγματικότητα αυτό γίνεται όταν ΜΚΟ που υποστηρίζονται από τη Δύση δημιουργούν κάποιες μικρές ομάδες και τις προωθούν έτσι ώστε να εμφανίζονται ως «αριστεροί»/«αναρχικοί» που στηρίζουν την κυβέρνηση.

Η τωρινή κυβέρνηση της Ουκρανίας εξακολουθεί να περιλαμβάνει τους πιο απεχθείς νεοναζί, όπως τον γενικό εισαγγελέα Μαχίτσκι (από το κόμμα Svoboda), ο οποίος με το που μπήκε στην κυβέρνηση απελευθέρωσε όλους τους νεοναζί δολοφόνους που

πόλεμος και Αριστερά

είχαν καταδικαστεί στο παρελθόν (και πολεμούν ήδη στην Εθνική Φρουρά). Επιπλέον, περιλαμβάνει ορισμένους υπουργούς, έναν αναπληρωτή του πρωθυπουργού, τον γραμματέα της Επιτροπής Ασφάλειας και Άμυνας A. Parubiy – τον επονομαζόμενο Διοικητή της Maidan και ιδρυτή της νεοναζιστικής οργάνωσης Κοινωνική - Εθνική Συνέλευση. Έτσι, το επιχείρημα ότι τα ουκρανικά ακροδεξιά κόρματα (όπως το Svoboda και ο Δεξιός Τομέας) δεν έλαβαν τόσο υψηλά αποτελέσμα-

γι το δικαίωμα να κρατούν το 60-70% των φρόνων που συλλέγονται στην περιοχή και δι την απόσυρση των μονάδων του Δεξιού Τομέα (των οποίων οι επιδρομές ουσιαστικά ώθησαν το πρώτο κύμα των διαδηλώσεων στα νοτιοανατολικά). Όταν οι απαιτήσεις δεν ικανοποιήθηκαν, οι κάτοικοι του Ντόνυμπας ξεκίνησαν ένοπλη αντίσταση, η οποία διευκολύνθηκε επίσης από την ανταρσία της τοπικής αστυνομίας και ορισμένων στρατιωτικών μονάδων που αρνήθηκαν να υπακούσουν στις αρχές του

των αυτοαποκαλούμενων δημοκρατών κατελήφθη κυρίως από διάφορους τυχοδιώκτες και τοπικούς στρατιωτικούς αξιωματούχους (ως περισσότερο έμπειροι στον πόλεμο). Σήμερα η ανατολική περιοχή έχει βυθιστεί σε πόλεμο. Και είναι αρκετά προβλέψιμο το αποτέλεσμα της πόλωσης της κοινωνίας: Αεροπορικές επιδρομές και βομβαρδισμοί πόλεων, σκοτώμοι αμάχων (συμπεριλαμβανομένων και παιδιών) και χιλιάδες πρόσφυγες. Σε άλλα μέρη της χώρας υπάρχουν πολλά



τα στις εκλογές θα πρέπει να εξεταστεί υπό το πρίσμα ότι πήταν προεδρικές εκλογές και όχι κοινοβουλευτικές. Και θα πρέπει επίσης να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι οι ακροδεξιές ένοπλες ομάδες έχουν εξασφαλίσει σχεδόν απόλυτη ατιμωρησία. Έτσι, βλέπουμε ότι δεδομένου δημοκρατικού θεσμού δεν σημαίνουν τίποτα όταν νεοναζί καταλαμβάνουν υψηλές θέσεις και κάθε βούληση του λαού μπορεί να παραβιαστεί με τη βούθεια των ενόπλων μαχητών. Η επιβολή σε μια πολυπολιτισμική χώρα της ακροδεξιάς εθνικιστικής ιδεολογίας, καθώς και η καταστολή εναντίον της αντιπολίτευσης (συμπεριλαμβανομένων των αριστερών δυνάμεων) είχαν αποτέλεσμα την άνοδο της πολύπλευρης αντίστασης και την απόσχιση της Κριμαίας.

Η αναταραχή που ξέσπασε στο Ντόνυμπα (ανατολική Ουκρανία) αρχικά προέβαλε τα ακόλουθα αιτήματα από τους εξεγερμένους: α) το δικαίωμα να εκλέγουν τους δικούς τους κυβερνήτες, β) το δικαίωμα να καθορίζουν την πολιτιστική/γλωσσική πολιτική στην περιοχή,

Κιέβου. Έτσι, όπως λένε στην Ουκρανία, η χώρα που δημιουργήθηκε από τον Λένιν αποσυντίθεται αποτελεσματικά από «πατριώτες». Εκτός από την εξέγερση στο Ντόνυμπας, υπάρχουν συνεχείς εντάσεις στην πολιυθνική Οδησσό και στη δυτική Υπερκαρπαθία, οι οποίας κατοικείται κυρίως από Ούγγρους, Ρουμηνούς, Ρουμάνους και Ρομά.

Επιπλέον, παρατηρούμε μια άνοδο της δραστηριότητας των βιομηχανικών εργατών – κυρίως στις βιομηχανικές περιοχές ανατολικά της χώρας – που ενδέχεται να επηρεαστούν περισσότερο από την οικονομική συμφωνία με την ΕΕ, η οποία συνδέεται με τις απαιτήσεις για ιδιωτικοποίησης και την πολιτική της αποβιομηχάνισης. Οι πρόσφατες επ' αριστον απεργίες των ανθρακωρύχων στο Ντόνετσκ πυροδοτήθηκαν από τη λεγόμενη «αντιρρομοκρατική επιχείρηση». Η απεργία ξεκίνησε ως μια πρωτοβουλία από τα κάτω. Οι εργαζόμενοι ζητούν να σταματήσει η στρατιωτική καταστολή και να αποσυρθεί η φασιστική Εθνική Φρουρά. Ωστόσο, η ηγεσία

παραδείγματα της ανταρσίας στο στρατό, η οποία καταστέλλεται από την Εθνική Φρουρά. Ξένοι εθελοντές σπεύδουν και στις δύο πλευρές της σύγκρουσης. Η Ουκρανία έγινε ουσιαστικά ένα πιόνι σε ένα μεγαλύτερο παιχνίδι. Στην ανατολική και τη δυτική Ουκρανία υπάρχουν αυθόρυμπες διαμαρτυρίες των μητέρων, χήρων, γυναικών που απαιτούν να σταματήσει ο πόλεμος και η άχρονη αιματοχυσία.

Σε τέτοιες συνθήκες, στις 7 και 8 Ιουνίου οι αριστερές δυνάμεις της Ουκρανίας, της Ρωσίας και της Λευκορωσίας πραγματοποίησαν αντιπολεμική διάσκεψη και δρίσαν ως πρωταρχικό κοινό καθήκον την απάτηση να σταματήσει ο πόλεμος.

Το αποτέλεσμα του συνεδρίου είναι διαθέσιμο εδώ: <http://www.liva.com.ua/conference-anti-war.html>.

Ντιμίτρι Κολέσνικ
Εκδότης του Liva.com.ua, Ουκρανία
Μετάφραση: Δήμητρα Σπαθαρίδου



Άνοδος της Ακροδεξιάς στης Ευρώπη: Σκέψεις πάνω σε προαναγγελθέντα συμβάντα

Λίγες μόλις μέρες πριν τη διεξαγωγή των εκλογών για το ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, ο ιστότοπος του *Nouvel Observateur* έθετε το ερώτημα «ποια θα είναι τα χρώματα του μελλοντικού Ευρωκοινοβουλίου». Η απάντηση δινόταν από το άρθρο, που βασιζόταν σε δημοσκοπήσεις και εκτιμήσεις για το αποτέλεσμα που, όντως, ήταν πολύ κοντά στην πραγματικότητα, τόσο της Γαλλίας όσο και της υπόλοιπης Ευρώπης, καταγράφοντας από σταθερή παρουσία μέχρι μεγάλες αυξητικές τάσεις των κομμάτων της Ακροδεξιάς σε κάθε της μορφή σε 12 χώρες, με εξαίρεση την Πορτογαλία, την Ισπανία και την Ιρλανδία.

Στη Γαλλία το FN έρχεται πρώτο κόμμα με 25%, με ποσοστό αποχής 57%, έχοντας όμως χάσει περίπου 2,5 εκατομύρια ψήφους από τις προεδρικές εκλογές του 2012 στις οποίες συγκέντρωσε 18%. Στη Βρετανία το UKIP έρχεται επίσης πρώτο με 27%, όπως και στη Δανία το Λαϊκό Κόμμα με 23%. Σημαντικό άνοδο παρουσιάζει το ακροδεξιό FPO στην Αυστρία με 19,7%, ενώ σταθερό εμφανίζεται το ουγγρικό νεοαζιστικό Jobbik με 14,7% σε σχέση με τα ποσοστά των ευρωεκλογών του 2009 και όχι με αυτά των εθνικών εκλογών που είναι ψηλότερα (20,5% και 20,3%). Η Νέα Δεξιά στην Πολωνία συγκεντρώνει 7,2% (από 1,1% στις εθνικές εκλογές), ενώ το φινλανδικό Finns με 12% εμφανίζεται ενδυναμωμένο σε σχέση με τις ευρωεκλογές του 2009 (9,8%) και αποδυναμωμένο σε σχέση με τις εθνικές εκλογές (19,1%). Πτώση καταγράφουν η ιταλική Λίγκα του Βορρά και το ακροδεξιό Ολλανδικό Κόμμα της Ελευθερίας. Το ακροδεξιό Vlaams Belang στο Βέλγιο υποχωρεί, ενώ ανεβαίνει το αντιμεταναστευτικό και ευρωσκεπτικιστικό κόμμα των «Αληθινών Φλαμανδών». Ενισχυμένο παρουσιάζεται επίσης και το αντιμεταναστευτικό-ευρωσκεπτικιστικό κόμμα των Σουηδών Δημοκρατών με 9,7% (από 3,3 στις προηγούμενες ευρωεκλογές και 5,7 στις εθνικές). Στην Ελλάδα το νεοαζιστικό κόμμα της Χρυσής Αυγής συγκεντρώνει 9,4% από 0,5 στις ευρωεκλογές του 2009 και 6,9 στις εθνικές εκλογές του 2012.

Γρήγορα ωστόσο καταλαβαίνουμε πως ο χάρτης ή το «πάζλ», όπως συνηθίζεται τελευταία να λέγεται, της Ακροδεξιάς στην Ευρώπη δεν προσφέρεται για μια εύκολη ανάγνωση. Όσο κι αν θεωρούμε κοινό παρονομαστή την αντιμεταναστευτική ρητορεία, την αναδίπλωση πίσω από την εθνική ταυτότητα και ένα γενικό και θολό αντιευρωπαϊκό αίσθημα, οι διαφοροποιήσεις της ευρωπαϊκής άκρας Δεξιάς είναι τουλάχιστον τόσες όσα και τα εθνικά πλαίσια μέσα στα οποία αναπτύσσεται. Αυτές είναι που, προς το παρόν τουλάχιστον, δεν επιτρέπουν τη συγκρότηση ενός φαιού μετώπου στο Ευρωκοινοβούλιο. Ο αντισημιτισμός του γαλλικού FN λειτουργεί ανασχετικά για το αντιμεταναστευτικό βρετανικό UKIP ενώ ο νεοαζιστικός της Χρυσής Αυγής λειτουργεί με τη σειρά του ανασχετικά για το FN.

Χωρίς τα δεδομένα αυτά να αποτελούν

κάποιου είδους έκπληξη, το ερώτημα παραμένει: Ποια Ευρώπη είναι αυτή που αμφισβητείται μέσα από την ενίσχυση της Ακροδεξιάς ή της λεγόμενης «ευρωσκεπτικής» και «δεξιολαϊκιστικής» ψήφου; Προκειμένου να εντοπίσουμε κάποια στοιχεία απάντησης σε αυτό το ερώτημα, θεωρούμε το Εθνικό Μέτωπο (FN) της Γαλλίας παράδειγμα ιδιαίτερα διαφωτιστικό, στο βαθμό που εμφανίζει συνεχή παρουσία για πάνω από 30 χρόνια, αύξουσα δυναμική τα 12 τελευταία, ενώ επωφελείται τόσο από την ευρωπαϊκή όσο και την εθνική συγκρίσιμη.

Στις 21 Απρίλιου του 2002 ο Zav Μαρί Λεπέν καταφέρνει να περάσει στο δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών συγκεντρώνοντας 16% των ψήφων, χωρίς ποτέ να χρειαστεί να κρύψει τις ρατσιστικές, αντισημιτικές και φασιστικές του πεποιθήσεις. Το 2007 ο Νικολά Σαρκοζί θα κερδίσει τις προεδρικές εκλογές υιοθετώντας μεγάλο μέρος της ακροδεξιάς απέντας και της φρασεολογίας της, με εξαίρεση τον αντισημιτισμό. Το 2012 ο Φρανσουά Ολάντ θα κερδίσει τις εκλογές λιγότερο χάρη στο προγράμμα του και περισσότερο γιατί ο Σαρκοζί το είχε παρακάνει τόσο που τον βαρέθηκαν και αυτοί που τον είχαν ψηφίσει (βοήθησαν βεβαίως και κάτι ακάνδαλα). Στο μεταξύ, στην ηγεσία του Εθνικού Μετώπου θα βρεθεί η Μαρί Λεπέν, που στις προεδρικές εκλογές του 2012 θα καταφέρει να έρθει τρίτη συγκεντρώνοντας 18%, ξεπερνώντας κατά 5 μονάδες το Μέτωπο της Αριστεράς του Zav Λικ Μελανασόν.

Η Λεπέν αναγκάστηκε να στρογγυλέψει πολλές από τις χοντράδες του πατέρα της, φροντίζοντας παράλληλα να διατηρήσει ακέραιο τον πυρήνα των ιδεών του FN, που συνίσταται σε έναν ακραίο νεοφιλελευθερισμό με σκληρό ρατσιστικό περιβλήμα ως νομιμοποιητικό πλαίσιο. Κοινός τόπος του Εθνικού Μετώπου είναι το μίσος ενάντια στους φτωχούς, όπως περίτρανα έχουν αποδείξει οι πολιτικές διαχείρισης που ακολούθησε στους δήμους που βρέθηκε να διοικεί και που αυξήθηκαν σημαντικά στις αυτοδιοικητικές εκλογές του Μαρτίου 2014 (κέρδισε σε 12 δήμους και εξέλεξε 1.546 δημοτικούς συμβούλους).

Ο αντιευρωπαϊσμός είναι ένα πεδίο που καθιέρωσε ο Z.M. Λεπέν σε σοβινιστική βάση

και που η Μαρί Λεπέν αξιοποίησε εκμεταλλευόμενη την κρίση. Οι πολιτικές λιτότητας όχι μόνο δεν απορρίπτονται, αλλά το κοινωνικό κράτος παρουσιάζεται ως περιπτό βάρος από το οποίο επωφελούνται οι «ξένοι». Ο αντιευρωπαϊσμός νοηματοδοτείται σε αυτό το πλαίσιο ως εθνική καθαρότητα που, όσο κι αν φαντάζει αδύνατη σε μια χώρα σαν τη Γαλλία, φαίνεται να γοητεύει ακόμα και κομμάτια της κοινωνίας που είναι πολύ μακριά από αυτό το πρότυπο. Αντίστοιχα, η κριτική στο ευρώ εμφανίζεται ως αποκατάσταση ενός χαμένου μεγαλείου της Γαλλίας.

Ωστόσο, η Λεπέν ευνοήθηκε και από μια ιδιαίτερη «εθνική» συκυρία. Ο νόμος για το γάμο απόμπων του ίδιου φύλου συστείρωσε εναντίον του ένα διάσπαρτο κοινό μέσα στο οποίο επανεμφανίστηκαν ακροδεξιές ομάδες που στο παρελθόν ήταν περιθωριοποιημένες. Από αυτό το κράμα ζεπήδησε μια σκληρή τάση που σήμερα οργανώνει διαδηλώσεις στο όνομα του «θυμού» (jour de la colère). Ομοφοβία, αντισημιτισμός και σενάρια συνωμοσίας δεν θα μπορούσαν παρά να ευνοήσουν ένα σχηματισμό σαν το FN, που παράλληλα διατηρεί όλο το κλασικό ρατσιστικό οπλοστάσιο απέναντι σε Άραβες και Αφρικανούς.

Η Γαλλία ζει μια μακρά περίοδο δύξης των ταξικών και κοινωνικών αντιθέσεων που έχουν καταγραφεί σε υψηλά ποσοστά ανεργίας, αποδιάρθρωση του κοινωνικού κράτους, αποκλεισμό και περιθωριοποίηση σημαντικών κοινωνικών ομάδων. Οι αντιθέσεις αυτές διαμεσολαβούνται πολύ περισσότερο μέσα από εθνικικά «πολιτισμικά» εξηγητικά μοντέλα και λιγότερο από την αντίθεση κεφαλαίου - εργασίας. Μέσα σε μια τέτοια διασπορά προβληματικών και ταυτοπότων, ο λόγος του μίσους (F-haine/μίσος) λειτουργεί παραδόξως ως στοιχείο ενοποιητικού.

Το μείζον θέμα για την Αριστερά, που στη Γαλλία αλλά και σε άλλες χώρες διέρχεται επίσης από κρίση, είναι πώς θα καταφέρει να μετακινήσει τα πολιτικά και κοινωνικά διακυβεύματα από το προνομιακό πεδίο της Ακροδεξιάς, υποβάλλοντας σε συνεκτική κριτική, όχι γενικά την Ευρώπη (μια εννοια τόσο πλατιά όσο και η Γηραιά Ήπειρος), αλλά το οικονομικό σύστημα που αντιπροσωπεύει η Ευρωπαϊκή Ένωση. Το ερώτημα που φαίνεται χρήσιμο σε μια τέτοια προσέγγιση είναι το ίδιο με αυτό που σε άλλες περιπτώσεις μπορεί να ανακινεί σενάρια συνομωσίας, δηλαδή «ποιος ωφελείται» από τη σημερινή κρίση. Σίγουρα πάντως η οικογένεια Λεπέν δεν ανήκει στους χαμένους, με τον Zav Μαρί να παρουσιάζει επιπλέον κέρδη ενός εκατομμυρίου ευρώ, των οποίων την προέλευση αναζητεί σήμερα η γαλλική Δικαιοσύνη.

Έλσα Παπαγεωργίου

